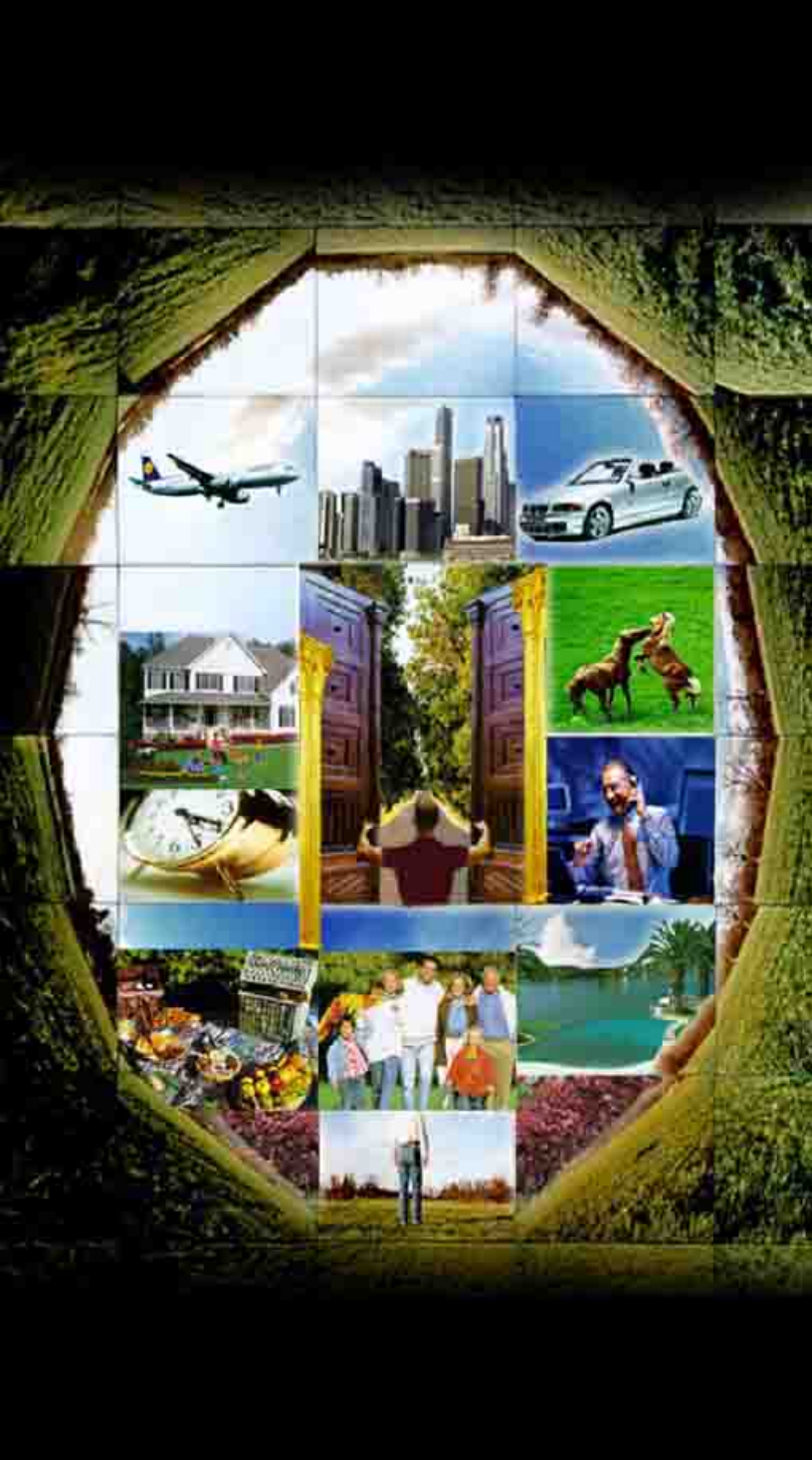

FARZ EDELİM Kİ MADDE VAR YİNE DE HAYALİ SEYREDİYORUZ

HARUN YAHYA

بسم الله الرحمن الرحيم

Bu kitap Harun Yahya'nın konuyla ilgili olarak daha önce kaleme aldığı eserlerinden bazı bölümlerin derlenmesi ile oluşturulmuştur. Amaç, okuyucuların Harun Yahya serisinin tamamını okuyabilmesidir.

Cep Kitapları Serisi hazırlanırken, Türk halkının içinde bulunduğu ekonomik durum göz önüne alınmış, bu duruma uygun fiyatlarla okuyucuya hizmet etmek amaçlanmıştır.

Bu seri hazırlanırken kendisinden alıntılar yapılan kitapların orijinallerine, Harun Yahya'nın eserlerini satan tüm kitapçılardan veya www.harunyahya.org internet sitesinden ulaşabilirsiniz.

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorisinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorisinin bir aldatmaca olduğu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır. Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmiş herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheli ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

HARUN YAHYA CEP KİTAPLARI SERİSİ .5.

FARZ EDELİM
MADDE VAR

YİNE HAYALİ SEYREDERİZ

HARUN YAHYA

Mart, 2002

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve ke-mal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini tüm dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya kadar dünyanın pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitle-si tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin

netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalmabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

KÜLTÜR
YAYINCILIK

Çatalçeşme Sk. Üretmen Han No: 29/7
Cağaloğlu - İstanbul Tel : (0 212) 511 44 03

Baskı: Nesil Matbaacılık

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

**YÜZYILLARDIR ANLAMAZLIKTAN
GELİNEREN BÜYÜK GERÇEK 8**

**DÜNYA HAYATININ BEYNİMİZDE
OLUŞTUĞU, TEKNİK BİR GERÇEKTİR 10**

**"MADDENİN ASLINA" HİÇBİR ZAMAN
ULAŞAMAYIZ 32**

**MADDENİN VAR OLDUĞUNU FARZ ETSEK
DE, HERŞEYİN HAYALİ İLE MUHATABIZ 54**

**MADDENİN GERÇEĞİ NEDEN ÖNEMLİ BİR
KONUDUR? 66**

SONUÇ: GERÇEKLERDEN KAÇILMAZ 74

YÜZYILLARDIR ANLAMAZLIKTAN GELİNER BÜYÜK GERÇEK

Bu kitapta anlatılacak olan konular, yüzyıllardır birçok insan tarafından görmezlikten gelinen, olağanüstü bir gerçeikle ilgilidir. Her insan, farkında olsa da olmasa da bu gerçeikle iç içe yaşar. Ancak sadece dikkatli, samimi ve ön yargısız olarak düşünen insanlar bu gerçeği rahatlıkla kavrayabilirler.

Burada anlatılacak olanlar, bugüne kadar pek çok insanı olağanüstü derecede şaşırtan, hayata bakış açılarının tamamen değişmesine sebep olan, son derece önemli ve büyük bir gerçektir. Bu gerçeği şöyle açıklayabiliriz:

Biz, doğduğumuz andan itibaren bize verilen telkinle bunların, beynimizin dışındaki bir dünyada sabit olduklarını, her birinin maddesel varlıklar olduklarını ve bizim bu nedenle bunların asıllarını gördüğümüzü, hissettiğimizi zannederiz. Oysa, **biz hiçbir varlığın aslını asla göremeyiz ve bu varlıkların asıllarına asla dokunamayız.**

Hayatımızın birer parçası olan tüm olaylar, hayatımız boyunca gördüğümüz, tuttuğumuz, dokunduğumuz, kokladığımız, tattığımız, dinle-

diğimiz herşey, gerçekte beynimizde oluşan görüntü ve hislerdir.

Kısacası bizim, madde sandığımız herşey aslında bir hayal olarak beynimizde meydana gelen görüntülerden oluşmaktadır. Dolayısıyla maddenin aslının, bizim dışımızda, var olup olmadığı hakkında bilgi sahibi olmamız asla mümkün değildir.

Materyalist düşünceyi temelinden çökerten bu gerçek, bir felsefe veya herhangi bir fikir değildir. Aksine bugün modern bilimin kesin olarak ispatladığı ve inkarı kesinlikle mümkün olmayan teknik bir gerçektir. Bugün tıp, biyoloji, fizik, nöroloji, beyin ve ilgili tüm alanlarda uzman olan hangi bilim adamına "biz dünyayı nasıl ve nerede görüyoruz?" diye sorulsa, verdikleri tek cevap vardır: **Tüm dünyayı beynimizdeki görme merkezinde görür ve hissederiz.**

21. yüzyılda bilimin kesin olarak ortaya çıkardığı, insanda büyük bir şaşkınlık ve hayret uyandıran bu bilginin akla getirdiği sorulardan bazıları şunlardır:

-Eğer tüm hayatımız, beynimizde meydana gelen görüntülerden ibaretse, bu görüntüleri beynimizde oluşturan kimdir?

-Beynimizde oluşan bu görüntüleri beynimizin içinde bir gözü olmadan izleyen ve izlediklerinden zevk alan, sevinen, heyecan duyan kimdir?

-Beynimizin dışında, gördüğümüz, kokladığımız, dokunduğumuz maddi dünyanın bir aslı var mıdır?

-Farz edelim böyle bir dünya var; bu dünyaya bizim herhangi bir şekilde ulaşmamız mümkün olmadığına göre, biz her halikarda bir hayali izliyor olmaz mıyız?

Bu kitapta bu çok önemli soruların cevaplarını bulacaksınız.

DÜNYA HAYATININ BEYNİMİZDE OLUŞTUĞU, TEKNİK BİR GERÇEKTİR

Yaşadığımız dünyaya ait her türlü niteliği, her özelliği ve bildiğimiz herşeyi duyu organlarımız aracılığıyla öğreniriz. Duyu organlarımız aracılığıyla bize ulaşan bilgiler, bir dizi işlem sonucunda elektrik sinyallerine dönüşür ve bu sinyaller beynimizin ilgili noktalarında yorumlanır. Beynimizin bu yorumları sonucunda biz örneğin bir kitap görürüz, çileğin tadını alırız, ıhlamur ağaçlarını koklar, ipek bir kumaşın dokusunu bilir veya rüzgarda sallanan yaprakların hisirtisini duyabiliriz.

Aldığımız telkinle, hep bedenimizin dışındaki kumaşa dokunduğumuzu, bizden 30 cm uzaklıktaki kitabı okuduğumuzu, metrelerce uzaktaki ıhlamur ağaçlarının kokusunu aldığımızı ve çok yükseklerdeki yaprakların hisirtisini duyduğumuzu zannederiz. Oysa bu saydıklarımızın hepsi bizim içimizde gerçekleşmektedir.

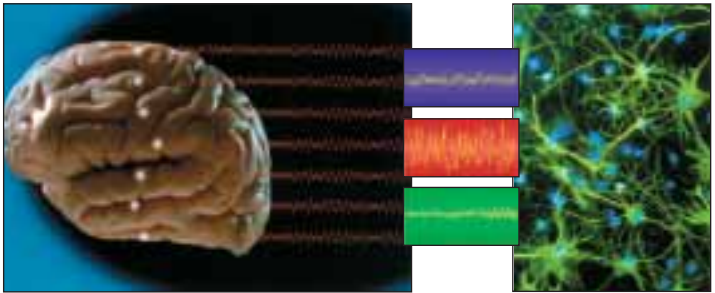
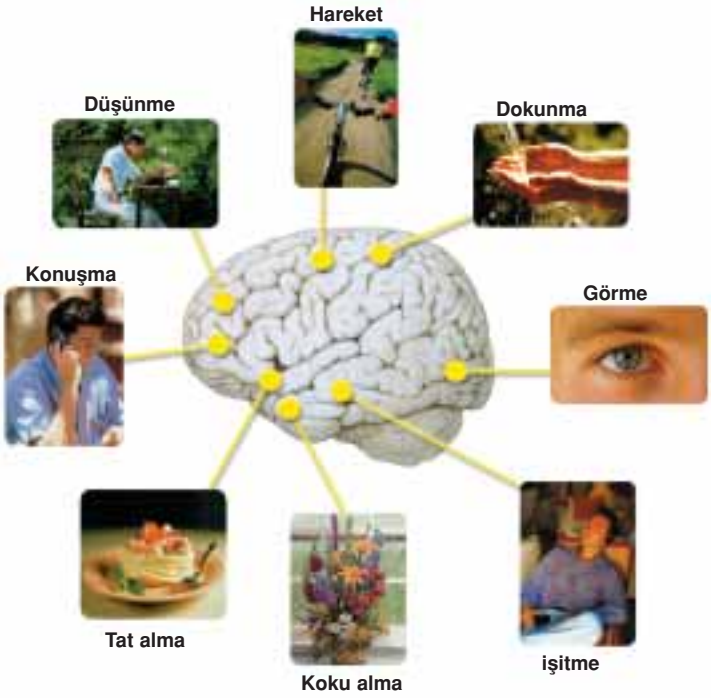
Bu noktada şaşırtıcı bir gerçeğe daha karşılaşıyoruz: Beynimizde, gerçekte ne renkler, ne sesler, ne de görüntüler vardır. Beynimizde bulabileceğimiz tek şey elektrik sinyalleridir. Bu, felsefi bir görüş değildir; algılarımızın işleyişi ile ilgili bilimsel bir açıklamadır. Örneğin *Mapping The Mind* (Zihnin Haritasını Çıkarmak) isimli

kitabında bilim yazarı Rita Carter, dünyayı nasıl algıladığımızı şöyle açıklar:

Her bir duyu organı kendine uygun uyarıya cevap verecek şekilde yaratılmıştır. Bu uyarılar ise, moleküller, dalgalar veya titreşimler şeklindedir. Tüm bu çeşitliliklerine rağmen duyu organları temelde aynı görevi görürler; kendilerine özgü uyarıları elektrik sinyallerine dönüştürürler. **Bir uyarı ise sadece bir uyarıdır. Kırmızı renk değildir veya Beethoven'ın Beşinci Senfonisinin ilk notası değildir sadece bir elektrik enerjisidir.** Aslında, bir duyuyu diğerlerinden farklı hale getirmek yerine, duyu organları hepsini benzer hale, yani elektrik sinyallerine dönüştürürler.

Öyle ise, **tüm duyulara ilişkin uyarılar, birbirinden tamamen farksız bir formda beyine elektrik akımları şeklinde girerler** ve buradaki sinir hücrelerini uyarırlar. Tüm olan budur. **Bu elektrik sinyallerini tekrar ışık dalgalarına veya moleküllere dönüştüren bir geri dönüşüm sistemi yoktur.** Bir elektrik akımının görüntüye ve bir diğerinin kokuya dönüşmesi ise, bu elektrik akımının hangi sinir hücrelerini etkilediğine bağlıdır.¹

Yukarıdaki açıklamalar çok önemli bir konuya dikkat çekmektedir: Bizim dünya hakkında algıladığımız tüm hisler, görüntüler, tatlar ve kokular, aslında aynı malzemedir, yani elektrik sinyallerinden meydana gelmektedirler. Elektrik sinyallerini bizim için anlamlı hale getiren, bu sinyalleri koku, tat, görüntü, ses veya dokunma olarak yorumlayan ise beyindir. Beyin gibi ıslak bir etten oluşan bir maddenin, hangi elektrik sinyalini koku, han-

Bütün hayatımızı beynimizin içinde yaşarız. Gördüğümüz insanlar, kokladığımız çiçekler, dinlediğimiz müzik, tattığımız meyveler, elimizde hissettiğimiz ıslaklık... Bunların hepsi beynimizde oluşur. Gerçekte ise beynimizde, ne renkler, ne sesler, ne de görüntüler vardır. Beyinde bulunabilecek tek şey elektrik sinyalleridir. Kısacası biz, beynimizdeki elektrik sinyallerinin oluşturduğu bir dünyada yaşarız. Bu bir görüş veya varsayım değil, dünyayı nasıl algıladığımızla ilgili bilimsel bir açıklamadır.

gisini görüntü olarak yorumlayacağını bilmesi, aynı malzemenen birbirinden çok farklı duyular ve hisler meydana getirmesi ise büyük bir mucizedir.

Şimdi bu büyük mucizenin nasıl gerçekleştiğini, yani "dünyayı nasıl algılıyoruz?" sorusunun cevabını tüm algılarımız için tek tek inceleyelim.

"Nasıl görüyoruz?" sorusunun bize gösterdiği önemli gerçek nedir?

Odanızın penceresinden dışarıdaki manzarayı seyrettiğinizde, hayatınız boyunca aldığınız telkinden dolayı, sizin dışınızda bir dünya olduğunu, bu dünyanın içindeki manzarayı da gözlerinizle gördüğünüzü zannedersiniz. Oysa gerçek böyle değildir. Çünkü siz gözlerinizle dışarıdaki bir manzarayı görmezsiniz. Siz, yalnızca beyninizin içinde oluşan manzaraya ait görüntüyü görürsünüz. Bu bir tahmin ya da bir felsefe değil, bilimsel bir gerçektir.

Görme olayının nasıl gerçekleştiği hatırladığınızda bu konu daha açık olarak anlaşılacaktır. Görme olayı oldukça aşamalı bir biçimde gerçekleşir. Görme sırasında, herhangi bir cisimden gelen ışık demetleri (fotonlar), gözün önündeki lensin içinden kırılarak geçer ve gözün arka tarafındaki retinaya ters olarak düşerler. Buradaki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülen görme uyarıları, sinirler aracılığı ile, beynin arka kısmındaki görme merkezi adı verilen küçük bir bölgeye ulaşırlar. Bu elektrik sinyali bir dizi işlemde sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Yani görme olayı, gerçekte beynin arkasındaki küçük, **ışığın hiçbir şekilde giremediği, kapkaranlık bir noktada** yaşanır.

Şimdi genelde herkesçe bilinen bu bilgiye bir kez da-

Top oynayan bir çocuğu izleyen bir insan, bu çocuğu aslında gözleriyle görmez. Gözler sadece ışığı gözün arka kısmına iletmekle sorumludurlar. Işık retinaya geldiğinde, retinada çocuğun ters ve iki boyutlu görüntüsü oluşur. Daha sonra bu görüntü, elektrik akımına dönüşerek beynin arkasındaki görme merkezine ulaşır ve çocuğun düz, üç boyutlu ve kusursuz görüntüsü burada görülür. Peki beynin arkasında çocuğun üç boyutlu, kusursuz netlikteki görüntüsünü gören kimdir? İşte bu noktada karşımıza çıkan beynin ötesinde bir varlık olan Ruh'tur.

ha dikkatlice bakalım: Biz, "görüyorum" derken, aslında gözümüze gelen uyarıların elektrik sinyaline dönüşerek beynimizde oluşturduğu "etkiyi" görürüz. Yani **"görüyorum" derken, aslında beynimizdeki elektrik sinyallerini seyrederek.**

Hayatımız boyunca gördüğümüz her görüntü bir kaç cm³lük görme merkezinde oluşur. Okuduğunuz bu satırlar da, ufka baktığınızda gördüğünüz uçsuz bucaksız manzara da, bu küçük yerde meydana gelmektedir. Bu arada gözden kaçırılmaması gereken bir nokta daha vardır: Az önce belirttiğimiz gibi, kafatası ışığı içeri geçirmez, yani beynin içi kapkaranlıktır. Dolayısıyla beynin

ışığın kendisiyle muhatap olması asla mümkün değildir.

Buradaki ilginç durumu şöyle bir örnekle açıklayalım. Karşımızda bir mum olduğunu düşünelim. Bu mumun karşısına geçip onu uzun süre izleyebiliriz. Ama bu süre boyunca beynimiz, muma ait ışığın aslı ile hiçbir zaman muhatap olmaz. Mumun ışığını gördüğümüz anda bile kafamızın ve beynimizin içi kapkaranlıktır. Kapkaranlık beynimizin içinde, aydınlık, ışıltılı ve renkli bir dünyayı seyrediyoruz.

R. L. Gregory, insanların çok doğal karşıladıkları görme olayındaki mucizevi durumu şöyle ifade etmektedir:

Görme olayına o kadar alışmışız ki, çözülmesi gereken sorular olduğunun farkına varmak büyük bir hayal gücü gerektiriyor. Fakat bunu dikkate alın. Gözlerimize minik tepetaklak olmuş görüntüler verili-

yor, ve biz çevremizde bunları sağlam nesnelere olarak görüyoruz. Retinaların üzerindeki uyarıların sonucunda nesnelere dünyasını algılıyoruz ve **bu bir mucizeden farksız aslında.**²

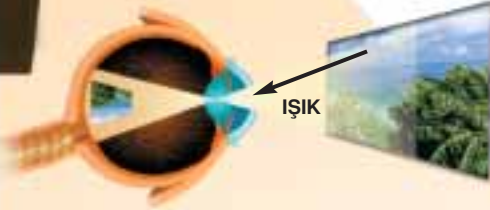
Bu örneklerde görüldüğü gibi göz, sadece, kendisine ulaşan ışığı, retinasındaki hücreler sayesinde elektrik sinyaline çevirmekle görevlidir. Bu elektrik sinyali ise, beyninizdeki görme merkezine ulaşır. Daha sonra bu elektrik sinyalleri, pencerenizden gördüğünüz manzaranın görüntüsünü oluştururlar. Sonuç olarak, görüntünün oluştuğu yer beyninizdir. Ve siz beyninizin içindeki manzarayı görürsünüz, evinizin dışındaki manzarayı değil. Örneğin yan sayfadaki resimde, pencereden bakan insanın gözüne dışarıdan "ışık" ulaşmaktadır. Bu ışık, gözdeki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülerek, bu insanın beyninin arka kısmında yer alan küçük görme merkezine gelir. Ve bu elektrik sinyalleri, beyinde bir manzara görüntüsü oluşturur. Gerçekte, beynimizin içi açılrsa, burada bu manzaraya ait bir görüntü bulamayız. Ancak beynimizin içindeki bir şuur, beyne gelen elektrik sinyallerini manzara olarak algılar.

Aynı durum diğer algılarımız için de geçerlidir. Biz gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz herşeyi beynimizin içinde yaşarız. Maddenin dışarıda olup olmadığı ise bizim hiçbir zaman bilgi sahibi olamayacağımız bir konudur. Her ne kadar materyalist çevreler bu gerçek karşısında son derece rahatsızlık duysalar da, bu teknik bir gerçektir ve bilimsel deliller neticesinde itiraza veya tartışmaya açık bir konu değildir.

Pencereden dışarıdaki manzaraya bakan bir insan, gerçekte, dışarıdaki değil, beyindeki manzaraya ait görüntüyü seyrederek.

ELEKTRİK SİNYALİ

IŞIK

ELEKTRİK SİNYALİNDEN OLUŞAN MANZARA GÖRÜNTÜSÜ

İnsanın gözüne ulaşan ışık, gözdeki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülerek, beyin arkasındaki görme merkezine gelir. Ve beynimizin içindeki "bir şuur", beyne gelen elektrik sinyallerini manzara olarak algılar.

Duyduğumuz sesler de beynimizin içinde meydana gelir

Hayatınız boyunca duyduğunuz tüm sesler de tıpkı görüntüler gibi beyninizin içinde oluşur. Görmek için geçerli olan durum, diğer tüm algılarımız için de geçerlidir. Örneğin, insanlar bir ses duyduklarında bu sesi duyanın "kulakları" olduğunu ve duydukları sesin de kendilerinin dışında olduğunu zannederler.

Oysa kulağın ses duymak veya kendisine ulaşan ses dalgalarını sese çevirmek gibi bir yeteneği yoktur. Kulağın görev ve yeteneği kendisine gelen uyarıları (ses dalgalarını), bazı hücreleri sayesinde sinir akımına dönüştürmekten ibarettir. Sonra bu sinir akımlarını beyindeki işitme merkezine iletir. Ve beyinde bu akımlar ses olarak işitilir. Örneğin radyonuzdan gelen uyarılar kulağınız tarafından beyninize sinir akımı olarak gider. Ve siz bu sinir akımlarını beyninizde en sevdiğiniz şarkının radyonuzdan yükselen melodisi olarak dinlersiniz.

Ancak daha da önemlisi, tüm bu olaylar esnasında ne beyninizin dışında ne de beyninizin içinde duyduğunuz şekilde bir ses yoktur. Dış dünyada mutlak bir sessizlik hakimdir; size ulaşan sadece ses dalgalarıdır. Bu ses dalgaları kulakta elektrik akımına çevrilip beyninize ulaştığında ise, yine beyin içinde oluşan bir ses yoktur. Beyin nasıl ışığı geçirmiyor ise, sesi de geçirmez. Yani beyne hiçbir zaman hiçbir ses ulaşmaz. Dolayısıyla duyduğunuz sesler ne kadar gürültülü de olsa beyninizin içi tamamen sessizdir. Oysa bütün bu gürültüyü, en net sesleri, beyninizde dinlersiniz. Öylesine bir netliktir ki bu, sağlıklı bir insan kulağı hiçbir parazit, hiçbir cızırtı olmaksızın herşeyi duyar. Ses geçirmeyen, derin bir ses-

sizliğin hakim olduğu beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız, bir yaprağın hışırtısından jet uçaklarının gürültüsüne dek geniş bir frekans ve desibel aralığındaki tüm sesleri algılayabilirsiniz. Sevdiğiniz bir sanatçının konserine gittiğinizde tüm salonu çınlatan o güçlü ses de aslında beyninizdeki derin sessizliğin içinde oluşur. Kendi kendinize yüksek sesle şarkı söylediğinizde de bunu yine beyninizde dinlersiniz. Oysa o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada tamamen sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Bu, çok olağanüstü bir durumdur. Beynimize gelen elektrik sinyalleri, ses olarak, örneğin bir stadyum dolusu insanın eşlik ettiği bir grubun konseri olarak, beyninizde dinlenmektedir.

Bir şeftalinin tadı ve kokusu da, görüntüsü gibi beynimizin içinde oluşur

Yemek için elinize aldığınız bir şeftalinin önce yuvarlak şeklini görür ve parlak rengini fark edersiniz. Daha sonra tüylü dokusunu, şeftaliye has keskin ve hoş kokusunu hisseder, bundan zevk alırsınız. Bir şeftali dilimini tattığınızda ise tadını, yumuşaklığını, kokusunu hisseder-siniz. Ancak gerçekte bu şeftaliyi, tüylü kabuğu, kokusu ve tadı ile beyninizde algılırsınız.

Şeftali yediğiniz zaman aldığınız tat, dil üzerindeki tat algılayıcılarının beyne ulaştırdıkları elektrik sinyallerinin hissedilmesidir. Bu durumda dikkat edilmesi gereken şey, dilin hiçbir zaman gerçek algılayıcı olmadığıdır. Siz şeftalinin aslından gelen tadını ağızınızda hissettiğinizi düşünürsünüz. Ama aslında bu tamamen bir yanılgıdır.

Şeftalinin kokusunu aldığınızda da benzer olaylar yaşanır. Bazı moleküller, burundaki koku alma hücrelerinin beynin koku alma merkezine elektrik sinyali göndermesine neden olur. Bu sinyaller ise beyinde şeftali kokusu olarak algılanır.

Şeftalinin lezzeti, kokusu ve görüntüsüne dair tüm bilgiler beynin ilgili merkezlerine ulaşmaktadır ve bu bilgilerin biraraya gelmesiyle, biz şeftalinin şeklini, kokusunu ve tadını algılamaktayız. Sonuç olarak, şeftali, tüm özellikleriyle birlikte beynimizin içinde oluşur.

"Bu kitabı elimde tutuyorum; o halde bunu elimle hissetmiş olmuyor muyum?"

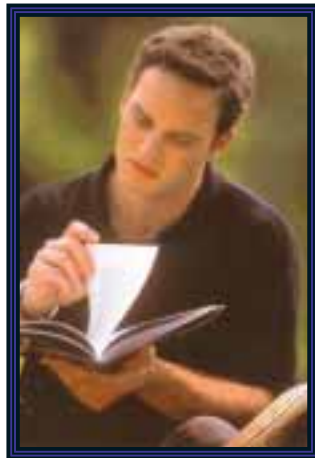
Bu, insanların büyük bir çoğunluğunun kesin bir gerçek olduğunu zannettikleri, ama aslında yanlış bir sonuçtur. Çünkü, bunu söyleyen insan, dokunma duyusunun da beyinde bir algı olduğunu düşünmemektedir. Bazı insanlar sert bir cisme dokunmanın, gördükleri şeyin beyinlerinde algılandığı gerçeğini çürüttüğünü zannetmektedirler. Oysa bu büyük bir yanılgıdır, çünkü parmaklarınızla hissettiğinizi sandığınız sertlik, yumuşaklık gibi hisler de gerçekte dokunma merkezinde oluşan etkilerdir.

Örneğin, ipek bir kumaşa dokunduğunuzda aslında çok büyük bir mucize yaşarsınız. İnsanların büyük bir bölümünün habersiz olduğu ama her an içinde yaşadığı bu mucize şöyle gerçekleşir: Kumaşa dokunduğunuzda, parmak uçlarınıza gelen uyarılar, hücreleriniz tarafından elektrik akımlarına çevrilir ve beyninize ulaşır.

Peki beyin dokunma merkezinde bu elektrik akımlarına ne olur?

İşte bu aşamada, eli olmayan bir varlık, beyin içinde ipek bir kumaş da olmadığı halde, bu elektrik akımları sayesinde ipeğe dokunduğunu hisseder.

Şu anda da kitabı tutan, kitabın kağıdının kayganlığını veya kitabın kenar kalınlığını hisseden

elleriniz değildir. Bu hislerin hepsi, sinir uyarıları aracılığıyla beyindeki dokunma merkezinde oluşmaktadır. Yani siz hiçbir zaman kitabın aslına dokunamazsınız. Hissettiğiniz dokunma hissi, elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmış şeklidir. Kitabın sertliğinin gerçekte böyle olup olmadığını bilemezsiniz. Sertlik gerçekten böyle mi hissedilir onu da bilemezsiniz. Sizin tek bilebildiğiniz, beyninizin bazı elektrik sinyallerini yorumlama ve size hissetirme şeklidir.

"İnsan elini kestiğinde canı yanar. Bu da mı beyinde meydana gelen bir algıdır?"

Bir insan elini ne kadar derin kesse de gerçek değişmez çünkü bu kişi her olayı beyninin içinde yaşar. Ancak, özellikle materyalizme, yani maddenin tek mutlak varlık olduğuna, körü körüne inananlar, bu gerçeği kabullenemedikleri için, "o zaman otobüsü görünce neden çarpmasın diye kaçırıyorsun?" veya "bir tokat yiyince beynindeki görüntü mü değil mi anlarsın" gibi bozuk mantıklarla itiraza kalkışır. Ne var ki onların bu itirazları, hiç düşünmediklerinin, çok sığ bir bakış açısına sahip olduklarının ya da bile bile gerçekleri görmezden geldiklerinin bir delilidir.

Çünkü bu insanlar, "yaşadıklarımız beynimizde oluşan birer algıdır" dendiğinde, bunun sadece görme ile sınırlı olduğunu zannetmektedirler. Oysa bir insanın bıçakla elinin kesilmesi sırasında yaşadıkları da beyinde oluşur. İnsan, beyinde oluşan bir mutfak görüntüsünde elma soyduğunu ve bu esnada elindeki bıçağın kaydığını görür. Ardından, beyindeki ekranın içinde, elini bıçaktan kaçırmaya çalışan kendi görüntüsünü izler. Bıçak elini kestiğinde ise, hissettiği acı ve keskinlik gibi hisler yine beyinde oluşan hislerdir. Aynı acı hissi, yapay bir şekilde, örneğin bir simülatör ile de verilebilir. Üstelik bunun için bir bıçağın kesmesi, hatta ortada bir bıçağın bulunması da gerekmez.

Ancak insanların bir bölümünün, ellerini bıçak kestiğinde, bunu maddenin gerçeği ile muhatap olduklarına delil sanmalarının nedeni, görüntünün insanı aldatacak derecede gerçekçi olmasıdır. Mekan görüntülerindeki derinlik ve perspektifin kusursuzluğu, mekanda gözükken

cisimlerin görüntüsünün renk, şekil, gölge olarak mükemmelliği, ses, koku ve sertlik hislerinin çok net olması ve görüntünün içinde bir mantık bütünlüğünün bulunması kimilerini yanıltabilmektedir. Bunun tamamen beyinde yaşanan bir algılar bütünü olduğunu unutturabilmektedir.

Ama zihinde meydana gelen algılar ne kadar eksiksiz ve mükemmel olursa olsun, bunların birer algı olduğu gerçeği değişmeyecektir.

Bir insan elini kestiğinde hissettiği acı, ıslaklık, sızı hissi de beyinde oluşur. Aynı insan, rüyasında da elini kestiğini görebilir ve aynı hisleri rüyasında da yaşayabilir. Oysa rüyasında sadece bir hayal görüyordur, gerçekte ortada ne bir bıçak, ne de kanayan bir yara bulunmaktadır. O halde acı hissi de, tüm hayatımızı beynimizin içinde bir görüntü olarak gördüğümüz gerçeğini değiştirmemektedir.

Siz mi odanın içindesiniz,

Oda mı sizin içinizde?

İnsanların, gördüklerinin beyinlerinde bir algı olduğunu kavramalarını engelleyen nedenlerden biri, bedenlerini de bu görüntünün içinde görmeleridir. "Ben bu odanın içinde olduğuma göre, demek ki bu oda benim beynimde oluşmuyor" gibi yanlış bir sonuca varmaktadır. Onları bu yanlış sonuca götüren yanılgıları ise kendi bedenlerinin de bir görüntü olduğunu unutmalarıdır. Nasıl ki, çevremizde gördüğümüz herşey beynimizde oluşan bir görüntü ise, kendi bedenimiz de aynı şekilde beynimizde oluşan bir görüntüdür. Örneğin şu anda oturduğunuz koltukta, boynunuzdan aşağıda kalan kısmınızı görüyorsunuz. Bu görüntü de diğerleri ile aynı sistemle meydana geliyor. Elinizi bacağınızın üzerine koyduğunuzda bu dokunma hissi yine beyninizde oluşuyor. Yani siz şu anda beyninizde oluşan bedeninizi görüyor ve bedeninize dokunduğunuzu beyninizde hissediyorsunuz.

Bedeniniz de beyninizde bir görüntü olduğuna göre, oda mı sizin içinizde, yoksa siz mi odanın içindesiniz? Bu sorunun doğru cevabının, "oda sizin içinizde" olduğu çok açıktır. Ve siz beyninizdeki oda görüntüsünün içindeki bedeninizin görüntüsünü görürsünüz.

Sonuç olarak biz hiçbir şeyin "içinde" olmayız. Herşey bizim içinimizde, yani beynimizde oluşur.

Bedeniniz de beyninizde gördüğünüz bir görüntü olduğuna göre, içinde bulunduğunuz oda mı sizin içinizdedir yoksa siz mi odanın içindeyiniz? Bu sorunun cevabı açıktır: Elbette ki oda sizin içinizde, beyninizdeki görme merkezindedir.

Güneş'in, Ay'ın, yıldızların veya gökte giden bir uçağın bizden milyonlarca kilometre uzaklıkta olmaları da bu gerçeği değiştirmez. Güneş ve Ay da aynı elinizde tuttuğunuz bu kitap gibi sizin beyninizin içindeki küçücük görme merkezinizde oluşan görüntülerdir.

Uzaklık, yakınlık kavramları da beynimizde oluşan hislerdir

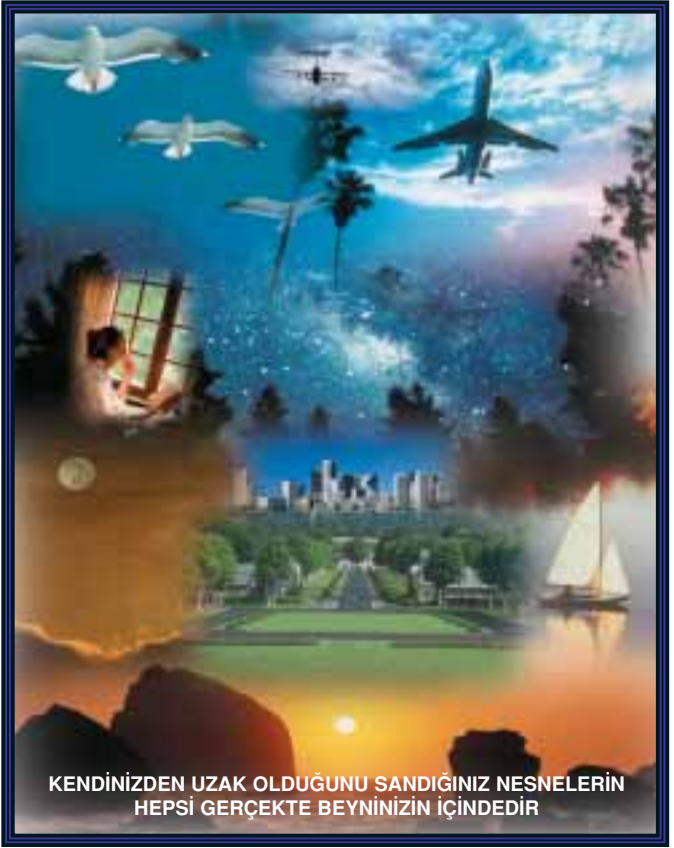
Nesneleri kendinizden uzakta görmeniz veya gördüklerinizle aranızda bir boşluk olduğunu hissetmeniz, gördüklerinizin beyninizdeki tek bir noktada oluştuğu

gerçeğini değiştirmez. Bir insanın kendisinden çok uzakta olduğunu sandığı maddeler de aslında beyninin içindedir.

Örneğin pencerenizden ufka doğru baktığınızı ve kilometrelerce ileride sizden uzaklaşan bir gemi gördüğünüzü düşünün. İlk bakışta bu gemiyle sizin aranızda çok büyük bir mesafe olduğunu ve gemi yol aldıkça bu mesafenin her geçen saniye daha da büyüdüğünü zannedebilirsiniz. Oysa bu bir aldanmadır. Çünkü siz ufka bakarken, denizin, yavaş yavaş uzaklaşan geminin, pencerenizin ve sizinle gemi arasında olan her şeyin görüntüsü, beyninizin içindeki küçücük görüntü merkezinde oluşur. Aslında hepsi tek bir noktanın üzerindedir. Yani uzaklaşan gemi, gerçekte beyninizin içindeki küçücük noktada yol almaktadır. Gemi sizin kilometrelerce uzağınızda değil, beyninizin içindedir.

Aynı şekilde bir gemiye bindiğinizde ve kıtalar arası yolculuk yaptığınızı, kilometrelerce mesafe katettiğinizi zannettiğinizde de aslında bir adım bile yol katetmemişsinizdir. Çünkü siz bir gemide yolculuk yaptığınızı zannederken, gerçekte beyninizin içinde gerçekleşen yolculuğu izlersiniz. Gördüğünüz manzaralar, farklı ülkelerin kıyıları, limanlar, geminin denizi yararak yol alışı, çevredeki yunuslar, gökyüzündeki bulutların sürüklenişi hep beyninizin içinde oluşan görüntülerdir.

Gemi bir limandan ayrılırken, limanın giderek küçülen ve en sonunda yok olan görüntüsü, geminin hareket ederek yol aldığı hissini verir. Oysa o anda insan, beyninde giderek küçülen liman görüntüsünü seyretmektedir. Gemi de, liman da, gökyüzü de insanın beynindeki küçücük görme merkezinde oluşan görüntülerdir. Gö-

rüntülerin boyutlarının değişmesi ile insan uzaklık ve yakınlık hislerini algılar, görüntüsünde derinlik olduğu hissine kapılır. Aslında uzakta olan hiçbir şey yoktur; herşey tek bir satıhta, tek bir noktanın üzerindedir.

Tüm Bu Hisleri Yaşayan Kimdir?

Buraya kadar anlaşılacağı gibi, içinde yaşadığımızı sandığımız ve "dış dünya" adını verdiğimiz maddesel dünyanın aslında beynimizde oluştuğuna kuşku yoktur.

Ama asıl önemli soru burada ortaya çıkar: Bildiğimiz bütün maddesel varlıklar gerçekte birer algı ise, o halde beynimiz nedir? Beynimiz de kolumuz, bacağımız ya da başka herhangi bir nesne gibi maddesel dünyanın bir parçası olduğuna göre, o da diğer maddeler gibi bir algı olmalıdır.

Rüya ile ilgili bir örnek konuyu daha iyi açıklayacaktır. Bir rüya gördüğümüzü farz edelim. Rüya hayali bir bedenimiz olacaktır. Hayali bir kolumuz, hayali bir gövdemiz, hayali bir gözümüz ve de hayali bir beynimiz... Rüya sırasında bize "nerede görüyorsun?" gibi bir soru gelse vereceğimiz cevap "beynimde görüyorum" olacaktır. Ama ortada gerçek bir beyin yoktur. Sadece hayali bir vücut, hayali bir kafatası ve hayali bir beyin vardır. Rüyanızdaki görüntüyü gören irade ise, rüyadaki hayali beyin değil, ondan daha "ötede" olan bir varlıktır.

Rüyadaki ortamla gerçek hayat dediğimiz ortam arasında herhangi bir fiziksel fark olmadığını biliyoruz. Öyleyse, bize gerçek hayat dediğimiz ortamda, "nerede gö-

Bir insan gerçekte evindeki kanapesinde huzur içinde uyuyorken, rüyasında kendisini bir savaşın içinde görebilir. Hatta savaşın tüm gerilimini, korku ve paniğini son derece gerçekçi olarak yaşayabilir. O esnada ise tek başına, sessiz ve sakin bir yerde yatmaktadır. Rüyasında gördüğü son derece inandırıcı görüntü ve sesler ise beyinde meydana gelmektedir.

rüyorsun?" sorusu sorulduğunda da üstteki örnekteki gibi "beynimde" cevabını vermenin bir anlamı yoktur. Her iki durumda da gören ve algılayan irade, bir et parçası niteliğindeki beyin değildir.

Beyni analiz ettiğimizde karşımıza, diğer canlı organlarda da bulunan protein ve yağ molekülleri gibi moleküllerden daha farklı bir malzeme çıkmaz. Yani beyin dediğimiz et parçasında, görüntüleri seyrederek yorumlayacak, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi yaratabilecek bir şey yoktur.

R. L. Gregory beynin içinde görüntünün algılanması ile ilgili insanların düşündükleri bir yanılgıyı şöyle dile getirmektedir:

Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır-... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olamaz.³

Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalistlerin içinden çıkamadıkları asıl nokta burasıdır: Gören, gördüğünü algılayan ve tepki veren "içteki göz" kime aittir?

Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa dikkat çekmiştir:

Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan", vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. **Ben -beyni kullanan varlık- nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren**

kim? Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey bakanın ne olduğudur." ⁴

Görüldüğü gibi, ortada olağanüstü bir durum vardır: Anlaşılır olması için "beyinde oluşan görüntü", "beyinde meydana gelen ses" diyoruz. Ancak beyin etten, proteinden oluşmuş bir yapıdır. Ve beyne sadece elektrik sinyalleri gider, yani görüntü veya ses gitmez. Ayrıca kafatası sesi ve ışığı içeri geçirmez. Yani beynin bulunduğu yer hem sessiz hem de simsiyahtır. Öyle ise kapkaranlık beynin içinde, elektrik sinyallerini rengarenk, ışıl ışıl, çok net ve üç boyutlu bir görüntü olarak izleyen kimdir? Sessiz beynin içinde, elektrik sinyallerini çok yüksek kolonlardan çıkan çok sesli bir müzik veya bir dostunun sesi olarak dinleyen kimdir?

Beynin içinde, ellere, parmaklara, kaslara ihtiyaç hissetmeden bir dostunun omzuna elini koyduğunu veya ipek bir kumaşa dokunduğunu hisseden kimdir?

Beynin içinde, elektrik sinyallerini dünyaya ait görüntüler, sesler, dokunuşlar, tatlar ve kokular olarak algılayan ve bunları hiçbir organa veya bedene ihtiyaç duymadan elde eden şuur, sizin ruhunuzdur.

"Maddesel dünya" dediğimiz algılar bütünü, işte bu ruh tarafından seyredilen bir hayaldir. Nasıl rüyamızda sahip olduğumuz bedenimizin ve rüyamızda gördüğümüz maddesel dünyanın bir gerçekliği yoksa, içinde yaşadığımız evrenin ve sahip olduğumuz bedenin de maddesel bir gerçekliği olduğuna dair kesin bir bilgimiz yoktur.

Gerçek olan varlık, ruhtur. Madde ise, Allah'ın ruhunuza izlettirdiği algılardır.

"MADDENİN ASLINA" HİÇBİR ZAMAN ULAŞAMAYIZ

Kitabın bu bölümüne kadar anlattığımız fiziksel gerçekler bizi tartışılmaz bir sonuca ulaştırır: Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "madde", "dünya" ya da "evren" dediğimiz kavramları, biz sadece beynimizde oluşan elektrik sinyalleri olarak görürüz. Kendimizin dışındaki bir "madde" ile hiçbir zaman muhatap olamayız.

Örneğin meyve yiyen biri, aslında meyvenin beynindeki algısıyla muhataptır, aslıyla değil. Kişinin "meyve" diye nitelendirdiği şey, meyvenin biçimi, tadı, kokusu ve sertliğine ait elektriksel bilginin beyinde algılanmasından ibarettir. Eğer beyne giden görme sinirini keserseniz, meyve görüntüsü de bir anda yok olur. Veya burundaki algılayıcılardan beyne uzanan sinirdeki bir kopukluk, koku algınızı tamamen ortadan kaldırır. Çünkü meyve, birtakım elektrik sinyallerini beynin yorumlamasından başka bir şey değildir.

Hayatımız Boyunca Nesnelerin Asıllarını Hiç Görmeden, Hep Kopyalarını Görerek Yaşarız

Hiçbir insan, hayatı boyunca nesnelerin asıllarına ulaşamaz. Örneğin bir havai fişek gösterisi seyreden bir adam, beyindeki havai fişek gösterisini izler. Havai fişek gösterisini izlediği anda dahi kafatasının içi simsiyah, kapkaranlıktır. Beynine sadece elektrik uyarıları gelir ve bu uyarılar beyindeki ekranda bir havai fişek gösterisi olarak izlenir. Ancak, kapkaranlık, ışığın giremediği bir yere havai fişek görüntüsü nasıl girebilmektedir?

İşte bu sorunun cevabı bize önemli bir gerçeği gösterir: **Beyne gelen, havai fişek görüntüsü değil, bu görüntünün elektriksel kopyasıdır.** Dolayısıyla, insan hiçbir zaman nesnelerin asıllarını göremez, hep elektriksel kopyalarını, daha sonra elektrik sinyallerinin beyini tarafından yorumlandığı şeklini görebilir.

Ancak insanın beyinde izlediği bu "kopya" görüntüler o kadar net ve gerçeği ile tıpatıp aynıdır ki, insanların büyük bir çoğunluğu gördüklerinin gerçek gösteri olduğunu zannederler ve içinde yaşadıkları bu mucizeyi fark edemezler. Bu da apayrı bir mucizedir çünkü Allah, her insanın beyinde, gerçeği ile ayırt edilemeyecek kadar gerçekçi, net, kaliteli görüntü, ses ve algılar yaratmaktadır.

Tüm diğer algılarınız için de aynı durum geçerlidir. Bir arkadaşınızla karşılaştığınızı ve onun size "merhaba" dediğini düşünün. Bu kişinin sesi havadaki moleküller sayesinde dalgalar halinde etrafa yayılır. Bu ses dalgaları hızla kulağınızın içinde ilerleyerek kulak zarını titreştirir. Mekanik titreşimler halindeki ses, iç kulak kanallarında ilerlerken buradaki sıvı ve ince tüycükler sayesinde

elektiriksel uyarılara dönüşür. Bu uyarılar da sinirler aracılığıyla beyindeki işitme merkezine ulaştırılır. Artık "merhaba" sesi bir elektrik sinylidir. Beynin içindeki derin sessizlikte bu elektrik sinyalini "merhaba" diyen bir kişi olarak algılayan ise sizin ruhunuzdur. Ruhunuzun algıladığı bu ses, aslının tıpatıp aynısı olan bir kopya sestir.

Örneğin siz yan odadaki televizyonun sesini duyduğunuzu sanırken aslında beyninizin içindeki sesle muhatapsınızdır. Ne yanda bir oda olduğunu, ne de o odadaki bir televizyondan ses geldiğini ispatlamanız mümkün değildir. Metrelerce uzaktan geldiğini sandığınız ses de, hemen yanınızdaki kişinin konuşması da aslında beyninizdeki birkaç santimetrekarelik duyma merkezinde algılanmaktadır. Bu algı merkezinin dışında sağ, sol, ön, arka gibi bir kavram yoktur. Yani ses sağdan, soldan veya havadan size ulaşmaz; **sesin geldiği bir yön yoktur.**

Bu konuda bir örnek daha verelim: Dünya üzerindeki insanların büyük bir bölümü gibi, siz de telefonla konuştuğunuz zaman, karşınızdaki kişinin gerçek sesini duyduğunuza emin olursunuz. Bunun nedeni o sesi tanımanız ve aynı sesi sık sık duymanızdır. Yüz yüze konuştuğunuz kişinin sesi ile telefondaki sesi kıyaslar ve bu sesin tanıdığınız kişiye ait olduğunu düşünürsünüz. Oysa sizin düşünmediğiniz çok önemli bazı gerçekler vardır.

-Hayatınız boyunca, hiçbir zaman -yüz yüze de olsanız- bir kişinin kendi sesini duyamazsınız.

-İnsanların gerçek ses zannettikleri şey, dışarıdaki seslerin aslıyla birebir benzeyen elektiriksel kopyalarıdır.

-Sesin aslını duyduklarını iddia eden insanların ellerindeki tek delilleri ise, yine beyinlerinin içindeki hayali bir sestten ibarettir.

Çünkü sizin kulağınıza, dolayısıyla beyninize ulaşan, o kişinin ağzından çıkan titreşimlerin elektriğe dönüştürülmüş halidir. Ve siz dışarıda var olduğunuzu ve kulağınızla duyduğunuzu sandığınız sesi, gerçekte, mutlak bir sessizliğin bulunduğu, hiçbir şekilde ses geçirmeyen kafatasının içinde yer alan beyninizde duyarsınız.

Algıladığınız kokular da böyledir; hiçbiri uzak bir mesafeden size ulaşmaz. Koku alma merkezinde oluşan etkileri, dışarıdaki maddelerin kokusu zannedersiniz. Oysa bir gülün görüntüsü nasıl ki görme merkezinizin içindeyse, o gülün kokusu da aynı şekilde koku alma merkezinizin içindedir; dışarıda ne gül vardır, ne de ona ait bir koku...

Çünkü algılarımızın bize tanıttığı "madde", aynı anda beynimize ulaşan "elektrik sinyalleri bütünü"nden başka bir şey değildir. Beynimiz hayatımız boyunca bu sinyalleri değerlendirir. Biz de bunları maddenin "dışarıdaki" aslı sanarak bir ömür süreriz. Ama bunu düşünürken yanılırız, çünkü algılarımızla maddenin kendisine asla ulaşamayız.

"Dış dünya" sandığımız sinyalleri yorumlayıp anlamlı hale getiren de, yine bizim beynimizdir. Örneğin duyma algısını ele alalım. Kulağımızın içine gelen ses dalgalarının yorumunu yaparak onu bir senfoniye çeviren aslında beynimizdir. Yani müzik, beynimizin oluşturduğu bir algıdır. Renkleri görürken de aslında gözümüze ulaşan sadece ışığın **farklı dalga boylarıdır**. Bu farklı dalga boylarını renklere çeviren yine beynimizdir. "Dış dünyada" renk yoktur. Ne elma kırmızı, ne gökyüzü mavi, ne de ağaçlar yeşildir. Onlar, sadece öyle algıladığımız için öyledirler.

Nitekim gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Kimi insan maviyi yeşil, kimisi kırmızıyı mavi, kimisi de renkleri grinin çeşitli tonları şeklinde algılar. Bu noktadan sonra dışarıdaki nesnenin renkli olup olmaması önemli değildir.

Ünlü düşünür Berkeley de bu gerçeğe şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

İlkin **renklerin, kokuların**, v.b. "gerçekten var olduğu" sanıldı; ama daha sonra, bu çeşit görüşler reddedildi ve görüldü ki, **bunlar duyumlarımız sayesinde vardır**.⁵

Sonuç olarak, biz nesnelere onlar renkli olduğundan ya da dışarıda maddi bir varlığa sahip olduklarından

Bizim yeşil dediğimiz rengi, yanımızdaki bir diğer kişi aynı şekilde mi görüyor hiçbir zaman bilemeyiz. Örneğin bu resim iki insanın beyninde farklı renklerde görülebilir. Birinin yeşil dediğini diğeri aynı isimle bilmesine rağmen mavi görüyor olabilir. Bu, hiçbir zaman tespit edilemez.

renkli görmeyiz. Çünkü, varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil, içimizdedir.

Asılları İle Ayırt Edilemeyecek Kadar

Benzer Olan Kopyalar

Bu noktada asıl mucizevi olan ruhun hissettiği algıların, gerçeğiyle tıpatıp aynı olmasıdır. Ruh, maddenin aslıyla değil, sadece beyne ulaşan elektrik sinyalleriyle muhatap olduğu halde, maddenin sertliğini, kayganlığını, yoğunluğunu, renklerini gerçeğiyle birebir aynı olarak görür ve hisseder. Bu his o kadar nettir ki, kişi gördüğü şeyin aslına dokunduğuna kesin olarak inanır.

Elinizde tuttuğunuz kağıdın inceliğini, taşıdığınız poşetin ağırlığını ya da sabunun kayganlığını hisseden gerçekte eliniz değildir. Eliniz ile dokunduğu cisimler arasındaki bazı etkileşimler hücreler tarafından sinir akımına dönüştürülür. Elinizdeki sinirlerin beyninize naklettiği bu akımlar, beyinde dokunma hissine dönüşür. Dolayısıyla bir arkadaşınızla tokalaştığınızda, bu el sıkışma hissi beyninize gelen sinyallerin yorumudur.

Pek çok kimse -bu bilgiye sahip olsa da- maddenin aslına dokunduğunu zanneder. Halbuki bu, hiçbir zaman mümkün değildir. İnsan bir arkadaşıyla tokalaştığını beyinde hisseder. Arkadaşının elinin aslına hiçbir zaman dokunamaz. Dokunduğu ve hissettiği onun elinin beyindeki bir kopyasıdır.

Başka bir örnek olarak, denizin uçsuz bucaksız, masmavi ve serin sularında yüzen bir yüzücüyü düşünelim. Bu kişi de çok büyük bir mucizeyle karşı karşıyadır. Çünkü kendini suda yüzüyor zannederken, gerçekte beyninin içindeki karanlıktan dışarıya çıkamaz. Yüzen kişi suya girdiği andan itibaren, her kulaç atışında vücudunun her bir noktasına gelen uyarılar, bu kişinin hücreleri tarafından anında elektrik akımına çevrilir ve beynine

ulaşır. İşte bu sırada çok mucizevi bir olay gerçekleşir. Kulaç atacak kolu, parmakları, hareket edecek bacağı, kasları ve kemikleri, ıslaklığı hissedebilecek teni olmayan ruh, suyun tenine dokunduğunu, kendini yukarı kaldırdığını ve ilerlediğini idrak eder.

Oysa tüm bunlar insanın beyninin içindedir. Dışarıdaki asıl suyun rengi, ısısı, yoğunluğu, kulaç atarken çıkan sesler insanın hiçbir zaman muhatap olmadığı detaylardır. Hatta insan kendi bedeninin aslı ile dahi muhatap değildir. İnsan, kendi bedeninin de içinde olduğu tüm bu nesnelere yalnızca kopyalarını izlemekte, duymakta ve hissetmektedir.

Bu durumda akla, "dokunduğumuz veya gördüğümüz cismin aslına ulaşamıyoruz, peki bu kopyanın orijinali ile aynı olup olmadığından nasıl emin olabiliriz?" sorusu gelecektir.

Serin bir suda yüzen kişi de aslında beynindeki karanlıktan dışarıya çıkamaz. Suyun kaldırma kuvvetini, ıslaklığını, serinliğini ve yüzerken oluşan tüm detayları beyninin içinde yaşar. Bu yüzücü yüzdüğü suyun aslıyla hiçbir zaman muhatap olamaz.

Bundan hiçbir zaman emin olamayız, çünkü hayatımız boyunca kafatasımızın içinde yaşıyoruz. Gördüklerimiz, dokunduklarımız, duyduklarımız, tattıklarımız hep beynimizdedir. Ancak bu kopyalar Allah'ın yarattığı birer harika olarak, orijinalinin o kadar aynısıdır ki, insanların çoğu bu gerçeği fark edemezler. Hatta gördüklerinin bir hayal olduğunu bu kişilere anlatmak, gerçeklerini göremedikleri konusunda onları ikna etmek için uzun açıklamalar yapmak gerekmektedir.

Bu mucizevi gerçek okullarda öğretilmesine, ders kitaplarında yazılmasına ve bilimsel çalışmalarda çok geniş yer tutmasına rağmen, insanların çoğu bunu bilmez. Bu olağanüstü konuyu bilenlerin çoğu ise anlamak istemez.

"Dış Dünya"nın Varlığı Şart mı?

Şimdiye dek hep bir "dış dünya"dan, bir de bizim gördüğümüz ve beynimizde oluşan algılar dünyasından söz ettik. Ama "dış dünya"ya hiçbir zaman ulaşamadığımız göre, bu dünyanın gerçekten var olduğunu nasıl bilebiliriz?

Elbette ki bilemeyiz. Aksine, her nesne yalnızca algıların bir toplamı olduğuna, algılar da yalnız zihinde var olduklarına göre, **var olan tek dünya sadece algılar dünyasıdır**. Tanıdığımız tek dünya, zihnimizin içinde olan, orada çizilen, seslendirilen ve renklendirilen, kısacası zihnimizde meydana gelen bir dünyadır ve bizim varlığından emin olabileceğimiz tek dünya da budur.

Beynimizde seyrettiğimiz algıların maddesel karşılıkları olduğunu ise asla ispatlayamayız. Bu algılar pekala "yapay" bir kaynaktan da geliyor olabilirler.

Bunu şöyle bir örnekle zihnimizde canlandırabiliriz:

Önce, beyninizi vücudunuzun dışına çıkarıp, cam bir küpün içinde suni olarak yaşattığımızı düşünelim. Bir de bunun yanına, her türlü elektrik sinyalinin üretilebildiği bir bilgisayar yerleştirelim. Sonra, herhangi bir ortama ait görüntü, ses, koku gibi verilerin elektrik sinyallerini yapay olarak bu bilgisayarda üretelim ve kaydedelim. Bu bilgisayarı elektrik kablolarıyla beyninizdeki algı merkezlerine bağlayalım ve burada kayıtlı olan sinyalleri beyninize gönderelim. Bu sinyalleri algıladıkça beyniniz (bir başka deyimle "siz"), bunların karşılığı olan ortamı görecek ve yaşayacaktır.

Bu bilgisayardan beyninize, kendi görüntünüze ait elektrik sinyalleri de gönderebiliriz. Örneğin bir masada otururken algıladığınız bütün görme, işitme, dokunma gibi duyuların elektriksel karşılıklarını beyninize gönder-

Ekranında canlı olarak izlediğimizi zannettiğimiz görüntüler aslında yan odadaki bant yayını ile bize ulaşıyor olabilir. Biz bunu bilemeyiz.

diğımızde, beyniniz kendisini bürosunda oturmakta olan bir iş adamı sanacaktır. Bilgisayardan gelen uyarılar devam ettikçe de bu hayali dünya devam edecektir. Yalnızca bir beyinden ibaret olduğunu ise hiçbir şekilde anlayamayacaktır. Çünkü beynin içinde bir dünya oluşması için beyindeki ilgili merkezlere gerekli uyarıların ulaşması yeterlidir. Bu uyarılar yapay bir kaynaktan, örneğin bir kayıt cihazından ya da daha farklı bir algı kaynağından geliyor olabilir.

Bir başka örnek olarak, günümüzde pek çok alanda kullanılan simülatörleri verebiliriz. Bir gözlük ve eldiven ile olmayan bir görüntü, hayali olarak oluşturulabilmektedir. Hatta bu aletleri kullanan kişi, kendisine gösterilen olayı, gerçekmiş gibi yaşayabilmektedir.

Simülatörde kullanılan eldiven, parmak uçları aracılığı ile beyne sinyaller gönderir. Böylece insan örneğin bir cama, çiçeğe veya kadife kumaşa dokunduğunu hisseder. Ancak ortada böyle bir madde yoktur. Aynı zamanda başa takılan kask aracılığı ile beyine gönderilen mesajlar sayesinde dokunduğunu hissettiği varlığın görüntüsünü görmesi sağlanır. Örneğin bir gülün yapraklarına dokunduğu hissettirilen insana, aynı anda gül görüntüsü de gösterilir. Böylece algılarında bir bütünlük ve kusursuzluk oluşturulur.

Ortada bir gül yokken, insanın gülün aslına dokunduğunu ve aslını gördüğünü zannetmesi, gerçek hayatta yaşananlardan farksızdır. Simülatörle aslı olmayan maddeleri gören, onlara dokunan insan, gerçek hayatta da aslına hiçbir zaman ulaşamadığı maddelerin beyindeki kopyalarını görür, beyindeki kopyalarına dokunur.

Hipnoz da simülatörlerde olduğu gibi, maddi bir ger-

çekliği olmadığı halde bir nesneyi görmemizi, hissetmemizi, duymamızı sağlayan bir olaydır. Örneğin hipnozda ki bir insan, bedeni bir odada bulunduğu halde, kendisini çok farklı ortamlarda görebilmekte, çok farklı insanlarla konuşup, onlarla tokalaştığını zannedebilmektedir. Veya kendisine yapılan telkine göre örneğin biberi şeker zannedebilmekte, acı tadını hissetmemektedir. Nitekim bazı ameliyatlar hasta hipnoz edilerek yapılmaktadır. Hastaya bir sinemada film seyrettiği telkini verildikten sonra, hasta ameliyat sırasında hiçbir acı hissetmemekte ve kendisinin sinemada film izlediğini zannetmektedir.

Tüm bunlar, beyinde oluşan algıların pekala suni yöntemlerle de oluşturulabileceğini gösteren delillerdir. Bir insan madde olmasa da maddeyi var zannedebilir. Örneğin olmayan dostları ile olmayan bir adaya tatile gittiğini görebilir. Bu tatili rüyasında, hipnozla yapılan bir

telkinle veya simülatör aracılığı ile, bütün detaylarıyla yaşayabilir. Tatili sırasında gördüğü güzel manzaralardan etkilenir, dinlediği müzikler hoşuna gider, denize girerek serinler. Hatta denizin iyot kokusunu, tuzlu tadını, ıslaklığı tüm detaylarıyla algılar. Kumsalda yürürken, kumun sıcaklığını, ayağının altında oluşturduğu karıncalanma hissini yaşar. İlık rüzgarı, rüzgarla birlikte gelen çiçek kokularını, biraz ileride yapılan mangalın kokusunu duyar.

Ünlü bilim felsefecisi Bertrand Russell bu konuda şunları söyler:

... Parmaklarımızla masaya bastığımız zamanki dokunma duyusuna gelince, bu parmak uçlarındaki elektron ve protonlar üzerinde bir elektrik etkisidir. Modern fiziğe göre, masadaki elektron ve protonların yakınlığından oluşmuştur. **Eğer parmak uçlarımızdaki aynı etki, bir başka yolla ortaya çıkmış olsaydı, hiç masa olmamasına rağmen aynı şeyi hissedecektik.**⁶

Görüldüğü gibi, maddesel karşılıkları olmayan algıları gerçek sanarak aldanmamız çok kolaydır. Nitekim bu gerçeği rüyalarımızda sık sık yaşarız. Rüyada tamamen gerçek gibi duran olaylar yaşar, insanlar, nesnelere, ortamlar görürüz. Ama hepsi birer algıdan başka bir şey değildir. Rüya ile "gerçek dünya" arasında ise temel bir fark yoktur; her ikisi de zihinde yaşanır.

Rüyalarımız da Bu Konuyu Açıklayıcıdır

İnsanın rüyadaki yaşamı da buraya kadar anlattığımızdan farklı değildir. Bir insan rüyası sırasında gözleri kapalı olarak yatağında yatar. Ancak buna rağmen, gerçek hayatında karşılaştığı olayların, yaşadığı hislerin, uya-

rıların tamamını rüyalarında, gerçeklerinden ayırt edilemeyecek kadar gerçekçi olarak algılar. Bu gerçeğe, bu kitabı okuyan insanların tamamı bizzat kendi uykularında sık sık şahit olurlar.

Örneğin, gece yatağında sessiz ve sakin bir ortamda, çevresinde ikinci bir kişi dahi yokken yatan bir insan, rüyasında kendisini çok kalabalık bir mekanda, bir tehlike içinde görebilir. Can havliyle bu tehlikeden kaçtığını, bir duvarın arkasına sığındığını gerçekmiş gibi yaşayabilir. Hatta rüyasında gördükleri o kadar gerçekçidir ki, korku ve panik duygusunu gerçekten tehlikeli bir ortam

varmış gibi aynısı ile hisseder. Her gürültüde yüreği ağzına gelir, korkudan titrer, kalbi hızla atar, terler, insan bedeni tehlike anlarında neler hissederse, fiziksel olarak ne tepkiler verirse hepsini aynen yaşar. Oysa, zihninin dışında, gördüklerinin hiçbirinin bir karşılığı yoktur. Bu insan rüyasında ormanda yürürken bir aslanın kendisini kovaladığını görebilir. Bunu gören insan, rüyasında korkar ve kaçmaya başlar. Ancak ortada aslan yoktur. Eğer rüyasında aslan yakalayıp ısırırsa, olmayan aslanın dişlerini, dişlerini etine geçirdiğindeki acıyı aynısı ile hisseder. İnsan rüyasında tüm bu panik, korku, acı duygularını tüm gerçekliği ile yaşarken, biri gelip rüyasının içinde ona "Korkma, şu anda rüyadasın. Bu aslan gerçek değil, bir rüya dese" ona kesinlikle inanmaz. Hatta kendisine vakit kaybettirdiği için ona kızar ve aslandan kaçmaya devam eder.

Veya rüyasında maddenin aslı ile muhatap olduğunu iddia eden bir kişi kendinden son derece emin olabilir. Kendisine "maddenin hayal olduğunu", "dış dünyanın aslıyla muhatap olmanın mümkün olmadığını" anlatan arkadaşının omzuna elini koyarak "Şimdi ben bir hayal miyim? Sen elimi omzunda hissetmiyor musun? O zaman nasıl hayal olabiliyorsun? Nereden çıkarıyorsun bu iddiaları? Gel seninle bir Boğaz turu yapalım, hem bu konuyu konuşuruz, bir de böyle bir konuya neden inanıyorsun bana anlatırsın" diyebilir. Derinleşen uykusunda gördüğü bu rüya o kadar nettir ki, keyifle arabanın kontağını açıp motora yavaş yavaş gaz verir ve sonra aniden pedala basıp arabayı adeta sıçratır. Yolda hızla giderken ağaçlar ve yol çizgileri süratten adeta blok bir görüntü oluşturur. Bir yandan da temiz Boğaz havasını alır. Tam

arkadaşına itiraz etmeye, o anda yaşadıklarının hayal olmadığını anlatmaya hazırlanırken saatinin ziliyle uyanır. Ancak ne ilginçtir ki, rüyasında gördüklerinin hayal olduğuna itiraz eden bu insan, uyanırken de gördüklerinin zihninde oluşan kopya görüntüler olduğunu anlatan bir arkadaşını yanında olsa, ona da aynı şekilde itiraz edecektir.

İşte gerçek hayat rüyalarımız gibidir. Rüya görülen hayat, gerçek hayatta görülenler kadar gerçekçi, inandırıcı ve nettir. Örneğin, rüyasında çorba içen bir insan, çorbanın sıcaklığı ile içinin ısındığını hisseder. Çorbanın tuzunu, kıvamını, içindeki malzemelerin tadını, gerçekten çorba içiyormuş gibi hisseder. Biraz daha yemek yediğinde tokluk duyar. Ancak, ortada ne çorba, ne de yemek vardır. Hatta insanın ağzından o sırada hiçbir şey girmez, çünkü yatağında uyumaktadır. Ne var ki, rüyasında çorba içen bir insana biri gelip, "Şu anda rüyadasın ve bu çorba aslında bir görüntü" dese, hemen: "Görüntü olur mu? Bak sıcaklığını hissediyorum. Birden içince dilim yanıyor. Bak yemeğimi yedim ve karnım doydum. Görüntü olsa karnım doyar mıydı?" diye itiraz eder.

Rüyada kendimizi uçarken görebiliriz ama bu, bizim gerçekten uçabildiğimizi göstermez. Biz yine de rüyamız sırasında uçabildiğimize inanırız.

Burnun görevi sadece kokuya ait uyarıları beyne taşımaktır. Çorbanın veya gülün kokusu beyinde hissedilir. Nitekim insan, ortada bir gül veya bir tabak çorba olmasa da rüyasında her ikisinin kokusunu algılayabilir. Allah, beynin içinde tadıyla, kokusuyla, görüntüsüyle, dokunma hissi ve sesi ile o kadar inandırıcı bir hisler bütünü meydana getirir ki, insanlara bu hislerin beyinde oluştuğunu, gördüğü şeylerin hiçbirinin aslı ile muhatap olamadığını anlatmak için bir hayli açıklama yapmak gerekir. İşte bu, Allah'ın muhteşem bir ilmidir.

Gerçeği, yani içtiğini sandığı çorbanın veya yediğini sandığı yemeğin aslında beyinde oluşan görüntüler olduğunu, gerçekte var olmadıklarını, yemek yerken hissettiği sıcaklık, tokluk gibi hislerin ise sadece beyinde oluşan algılar olduğunu ancak uykusundan uyandıktan sonra anlar.

Peki gerçeği, rüyalarımızdan, yapay bir kaynaktan verilen hislerden veya hipnoz sırasında yaşadıklarımızdan ayıran nedir?

Rüyalarımız da, hipnozla yaşadıklarımız da, hatta simülator aracılığı ile gördüklerimiz de gerçek hayatta yaşadıklarımızla tamamen aynı mantıkla oluşan görüntülerdir. Rüyalarımıza "hayal" dememizin tek nedeni, sabah uyandığımızda bedenimizi yatağımızda bulmamız ve "Demek ki ben yatıyordum ve bunları rüyamda, hayalimde, zihnimde gördüm" sonucuna varmamızdır.

Peki rüyamızdan hiç uyanmadan yaşamaya devam etsek, rüya içinde yaşadığımızın, gördüklerimizin hiçbirinin maddesel gerçekliğinin olmadığını farkına varabilir miyiz? Kesinlikle hayır. Uyanıp, kendinizi yatağınızda uyuyorken bulmadığınız sürece, hiçbir zaman rüyada olduğunuzu anlamazsınız ve koskoca bir ömrü gerçek hayatınızı yaşadığınızı zannederek, ama gerçekte bir hayali izleyerek geçirirsiniz.

Öyle ise, gerçek hayat dediğimiz hayatımızın da bir rüya olmadığını nasıl ispatlayabiliriz? Bunu ispatlayamayız. Çünkü, sadece henüz uyandırılmamış olduğumuz için, içinde bulunduğumuz anı gerçek zannediyor olabiliriz. Her gece gördüğümüz rüyalardan daha uzun süren bu rüyadan bir gün uyandırıldığımızda, bu gerçekle karşılaşacak olabiliriz. Ve bunun aksini söyleyerek ispatlayabileceğimiz hiçbir delilimiz yoktur.

Bazı İnsanlar Neden Bu Gerçekten Şiddetle Korkup Kaçıyorlar?

Bu konu en çok materyalistleri korkutur. Çünkü, bu gerçek, hayatımız boyunca madde olarak algıladığımız herşeyin, aslının birer kopyası olduğunu ve maddenin aslı ile hiçbir zaman muhatap olamayacağımızı gösterir. Bu durumda, maddenin mutlak bir varlık olduğunu sa-

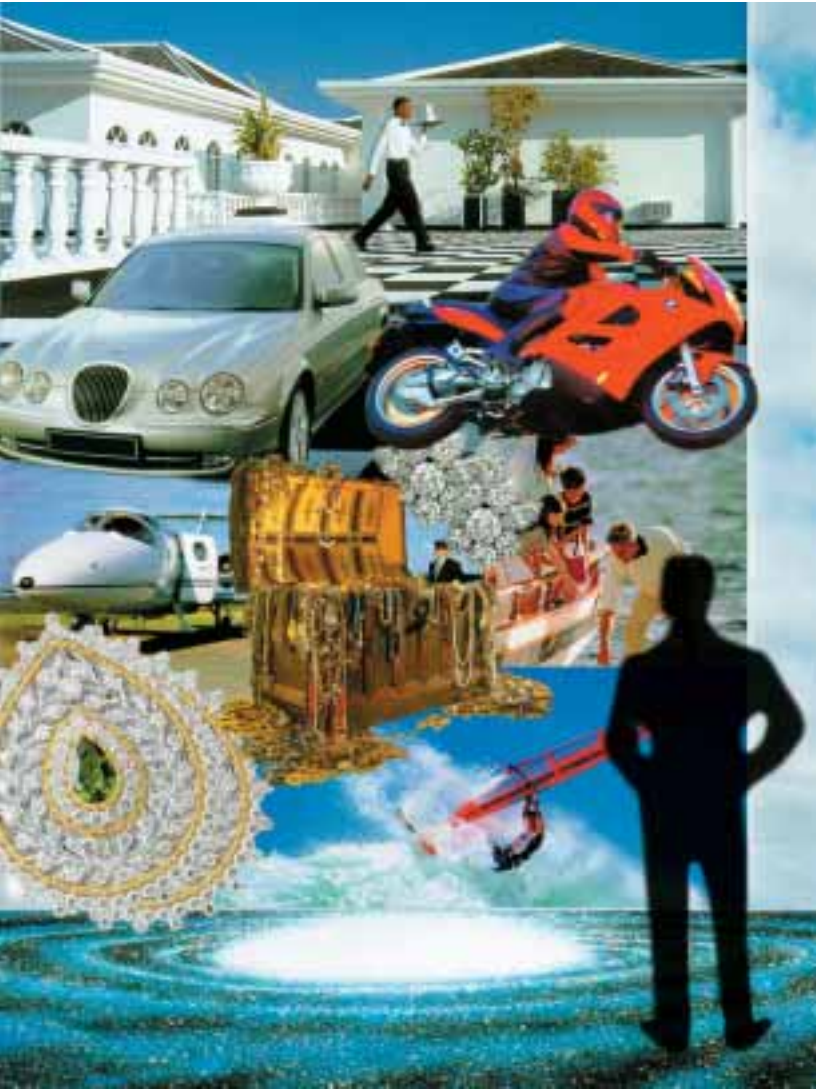
vunmak imkansız hale gelir. İnsan, hiçbir zaman aslını göremediği, aslına dokunamadığı, aslını koklayamadığı bir nesnenin mutlak olduğunu iddia edemez. Duyularımız ve bilim yoluyla, maddenin varlığını, aslını görmek veya ispatlamak ise kesinlikle imkansızdır. Dolayısıyla, bu gerçeğin açıklanması maddeyi tek mutlak varlık kabul eden materyalizmin tamamen çökmesi, bu felsefenin yok olması demektir.

Maddeyi mutlak gerçek zanneden ve ruhun varlığını inkar eden materyalistler, bu apaçık gerçekten kaçmak için türlü yöntemlere başvururlar. Çünkü bu gerçeği kabul etmeleri demek, **tüm hayatlarını üzerine kurdukları maddeyi bir kenara atmaları** demektir. İşte bu nedenle de materyalistler bu büyük mucize karşısında öfkelenir, saldırganlaşır, mantıksız açıklamalar yapar ve gerçekleri saptırmaya çalışırlar. Ama bilin ki, onların bu apaçık gerçek karşısında gösterdikleri şiddetli kavrayış bozukluğu da başlı başına bir mucizedir.

Diğer insanların bu gerçekten korkmaları ise dünya hayatına karşı duydukları bağlılık nedeniyledir. Birçok insanın hayatta en çok değer verdiği şey sahip olduğu evler, fabrikalar, yatlar, arsalar, mücevherler, banka hesapları, antikalar, kısacası maddi değerlerdir. Tüm hayatlarını bunları elde etmek için geçirir, gece-gündüz demeden çalışırlar. En büyük korkuları ise bir gün, yıllarını vererek elde ettikleri bu mallarını kaybetmektir. Ancak bu insanlar sahip oldukları mal ve mülkün gerçek mahiyeti hakkında hiç düşünmeyerek, çok büyük bir yanılgıya düşmüşlerdir.

Çünkü, "evim, fabrikam, arabam, mücevherim" diye sahiplendikleri ve endişe içinde muhafaza ettikleri bu

mallarının asıllarıyla asla karşılaşamazlar. Asla gerçek evlerinin içinde oturamaz, asla gerçek yatlarıyla gezemez, asla gerçek mücevherlerini takamazlar. Onlar sadece beyinlerinde oluşan ev, araba, fabrika, mücevher görüntüsünü görürler.

İşte bu büyük gerçek insanların tüm hırslarını, endişelerini bir anda anlamsızlaştırmakta, beyinlerindeki ekranda izledikleriyle övünenler, gösteriş yapanlar gerçekler karşısında çok küçük düşmektedirler.

Tüm dünya hayatını beynindeki ekranda izlediğini ve hiçbir zaman mallarının, banka hesabının veya arabasının gerçeğini görmediğini bilmek, bu insanları birdenbire zavallılaştırır. Çünkü bu insanlar mal ve zenginlikleri ile bir güç sahibi olduklarını zanneder ve bunlarla şımarıp övünür, kibirlenirler. Gördüklerinin hayal olduğunu anlamak ise tüm azametlerini yerle bir eder; yerine mahcupluk, utanç, aczini çok iyi anlama hissi gelir. Bunlar ise, insanın geçmişinden pişmanlık duyarak iman etmesine ve Allah'a gönülden yönelmesine vesile olabilecek hayırlı değişikliklerdir. İnsan herşeyin bir hayal olduğunu görünce, geriye "hiçlikten oluşan ben" kalır. Onu da Allah yaratmıştır. Bu durumda insan o güne kadar imansız da olsa, Allah'a teslim olmaya mecbur kaldığını görür ve iman eder.

İşte bu nedenle, bu gerçek imansız veya zayıf imanlı kimseleri dehşete düşürmektedir. Ancak, şimdilik bazı kimselerce anlamazlıktan gelirse de bu saklanacak veya gizlenecek bir gerçek değildir. İnsanların bu gerçeği hemen anlayıp kavramaya çalışmaları, dünyaya duyulan hırslı bağlılığın kendilerine zarardan başka bir şey getirmeyeceğini görmeleri gerekmektedir. Çünkü tüm ömürlerini, bu dünyada kazanç sağlamak için çalışarak tüketenler, ahireti unutup, yalnızca dünya hayatına yönelenler ölüm gerçeğiyle karşılaştıklarında artık çok geç olacaktır. Allah bu gerçeği, "**Keşke o ölüm kesip bitirseydi, malım bana hiçbir yarar sağlayamadı, güç ve kudretim yok olup gitti**" (Hakka Suresi, 27-29) ayetleriyle bizlere bildirir.

Pahalı arabasıyla çevresindeki insanlara gösteriş yapan zengin bir adam, gerçekte beyninde oluşan araba görüntüsüyle gösteriş yapmaktadır. O anda zengin adam, çok övündüğü arabasının aslı ile muhatap olamadığına ihtimal dahi vermez. Oysa gerçekte kendi beyninde oluşan araba görüntüsü, o anda gösteriş yaptığı etrafındaki diğer insanların beyinlerinde de ayrı ayrı oluşmaktadır.

O halde, eğer ortamda beş kişi varsa ve her birinin beyninde de arabanın görüntüsü ayrı ayrı oluşuyorsa,

- Gerçek araba nerededir?
- Zengin adamın arabası bu beş araba görüntüsünden hangisidir?
- Zengin adam hangi araba görüntüsünü sahiplenecek ve

hangisiyle çevresine gösteriş yapacaktır?

- Gösteriş yaptığı diğer kişiler de neticede zengin adamın beyninde oluşan birer algı değil midir?

Sahip oldukları mal ve mülkleriyle, evleriyle, arabalarıyla diğer insanlara gösteriş yapanlar aslında "beyinlerinde oluşan hayallerle, yine beyinlerinde oluşan hayallere" gösteriş yapmış olurlar. İnsanların büyük bir çoğunluğu bu çok önemli gerçeğin farkında bile değildir. Elbette bu, son derece küçük düşürücü bir durumdur. Çünkü sahip olduklarıyla övünen kişi ne gösteriş yapılacak bir arabanın, ne de gösteriş yapılacak insanların asılları ile hiçbir zaman muhatap olamaz.

MADDENİN VAR OLDUĞUNU FARZ ETSEK DE, HERŞEYİN HAYALİ İLE MUHATABIZ

Kitabın bu bölümüne kadar açıkladığımız gibi, bizim dışımızda bir maddi dünyanın aslına hiçbir zaman ulaşamayız. Bu, dünya üzerindeki en büyük gerçeklerden biridir. İnsanların büyük bir çoğunluğu bu olağanüstü gerçek karşısında büyük bir korku duymakta, bilimsel olarak da ispatlanmış bu gerçeği inkar etmek için türlü yollara başvurumaktadırlar. Bu gerçeği çürütmenin yollarını aramakta veya hiç düşünmeyerek bundan kaçabileceklerini zannetmektedirler.

Bu insanlar maddenin var olduğunu ispat etmek için araştırmalar yapmakta, hiçbir tutarlı yanı olmayan mantıklar öne sürmekte ve kendilerine dışımızdaki maddenin aslına hiçbir zaman ulaşamayacağımızı anlatanlara karşı çıkmaktadırlar.

Bu durumda bu insanların sonuçsuz çabalarının bir sonuç verdiğini ve maddenin var olduğunu farz edelim. Yani dışımızda maddi bir dünyanın mutlak olarak var olduğunu düşünelim. Peki bizim için değişen nedir?

Biz Dış Dünyaya Asla Ulaşamayız

Hayatımız boyunca kafatasımızın içinden hiçbir şekilde çıkamayız. Beynimizin içindeki birkaç cm³lük minik odada tüm dünyayı gerçek zannederek yaşarız. İnsanın baktığı her manzara, duyduğu her güzel melodi, tattığı her yemek, kokladığı her çiçek, dokunduğu her canlı ancak birer elektrik akımı olarak beyindeki o ufak odada meydana gelir. İnsan bu elektrik sinyalleri sonucunda yaşadığı mükemmel kalitedeki tüm hislerden türlü zevkler alır. Beyninin içindeki sofrada önüne getirilen yemeği zevkle tadar. Beyninin içindeki kırdan en güzel kokuları içine çeker. Beyninin içindeki mekanda çevresindeki manzarayı seyrederek. Yani tüm hayatı aslında beyninin içinde geçer.

Maddenin aslıyla ise hiçbir zaman muhatap olamaz. Çünkü dışarıda bir şeyler olduğunu kabul etsek bile bu varlıkların hiçbiri beyne olduğu şekilde ulaşmaz, ancak sinir uyarıları olarak gönderilir. Ve görüp duyduğumuz herşey aslında beynimizdeki bu sinir uyarılarıdır. İnsan, beyninin içindeki görüntüye sabitlenmiştir ve dışarıyı asla göremez. Sahip olduğu herşeyi, malını, servetini, işini, okulunu, ailesini, arkadaşlarını beyinde hisseder ve dışarıya asla çıkamaz. Beyne giden sinirler kesildiğinde, insan için dışarıda var olduğunu düşündüğü dünya da yok olmuş demektir.

Peki bu durumda, insan hep beyindeki kopyaları görüyorsa, dışarıda asıllarının olup olmaması onun için bir şey ifade eder mi?

Elbette bir dış dünyanın varlığı insan için hiçbir şey ifade etmez. Kitabın başından beri açıkladığımız gibi, biz ancak beynimizde oluşan kopya görüntüleri görebilir,

kopya sesleri duyabiliriz. Bizim tanıdığımız tek dünya, zihnimizde oluşan dünyadır ve bizim varlığından emin olabileceğimiz tek dünya da budur. Dışarıda gerçek bir dünya var mıdır, ya da yok mudur bunu hiçbir zaman bilemeyiz. Dışarıda asılları olduğunu farz ettiğimizde bile, kafatasımızın dışına asla ulaşamayız. Ne yaparsak yapalım, kafatasımızın dışına çıkıp, seyrettiğimiz görüntünün asılları ile bağlantıya geçemeyiz. Öyle ise, beynimizin dışında ne olup olmadığı da bizim için bir önem taşımaz.

İnsanın yapması gereken, beynin içindeki mütevazı odaya tüm kainatı sığdıran, tüm kainatı insan ruhuna izlettiren Allah'ın olağanüstü sanatı karşısında O'na teslim olmaktır.

Dışarıda Maddenin Var Olduğunu İddia Edenlerin Ellerindeki Tek Delil Yine Hayalleridir

Bir dağın zirvesinde oturup, çevresini saran eşsiz manzarayı seyreden bir dağcı, bu olağanüstü güzelliği beyninin içinde gördüğünden habersizdir. Oysa bu uçsuz bucaksız görüntü, dağcının beyninin içindeki birkaç santimetre büyüklüğündeki görme merkezinde oluşur. Gördüğü şey ise, manzaradan gelen ışınların, beyninde yorumlanmasından başka bir şey değildir. Yani gerçekte o manzarayı değil, manzaranın elektrik sinyallerinden oluşmuş, birebir benzeyen kopyasını görmektedir.

Bu benzerlik dolayısıyla dağcı, manzaranın dışarıdaki asılla karşı karşıya olduğunu düşünür. Dışarıda maddenin var olduğuna inanır. Dünya yaratıldığından beri hiç kimsenin aslını göremediği dağ manzarasının varlığı konusunda ısrar eder. Elbette söz konusu kişi buna inan-

Bugüne kadar maddenin aslını gören,
ona dokunan veya sesini işiten
herhangi bir insan olmamıştır.

İlk insandan bu yana yeryüzünde bir sesin aslını duyan, bir manzaranın aslını gören veya bir gülün aslını koklayan tek bir insan bile olmamıştır.

Bu konuyu şöyle bir örnekle netleştirelim: Geniş bir kütüphanede kitap arayan bir insan düşünün. Bu insan, kendisini binlerce kitabın ortasında zaneder. Her bir kitaba dokunduğuna, eski kitapların kokusunu duyduğuna, gözleriyle kitap isimleri arasında tarama yaptığına inanır. Oysa ne o kişi, ne de dünya üzerinde bugüne kadar yaşamış olan herhangi bir insan herhangi bir kitabın aslını görmemiş, aslına dokunmamış, aslının kokusunu almamıştır. İnsanların gördükleri, dokundukları, kokladıkları sadece kitapların beyinde

oluşan kopyalarıdır.

Bu apaçık gerçeklere rağmen insanlar hiçbir zaman göremedikleri, dokunamadıkları ve koklayamadıkları kitapların mutlak varlığına inanarak kendilerini kandırırlar. Çünkü o kitapları kapkaranlık beyinlerinin içinde gördükleri ve beyinlerinin dışına asla çıkamayacakları gerçeğini görmezden gelirler.

Dostlarıyla kırlarda dolaşan bir insan, gerçekte beyninin içindeki kırdaki, beyninin içinde gördüğü arkadaşlarıyla dolaşır, beyninin içindeki temiz havayı koklar. Kırdaki dolaşırken çiçekleri inceleyen üç kişinin zihninde üç ayrı çiçek görüntüsü oluşur. Bu, söz konusu çiçeklerin dışarıda asılları olduğuna bir kanıt olarak gösterilemez.

makta özgürdür, yani kendisinin dışında bir dağın var olduğunu ve ona ait manzarayı seyrettiğini düşünebilir. Ancak bu insan şunu da kesinlikle aklından çıkarmamalıdır ki, dünya yaratıldığından beri hiçbir insan maddenin aslını görmediğine göre, o da hiç kimsenin görmediği bir şeye "var" demektedir. Elindeki tek delili, beyninde oluşan bir hayaldir.

Bu durumda "madde", insanların gördükleri hayallerle taktıkları bir addır diyebilir miyiz?

İşte bu, son derece doğru bir tesbittir. İnsanın hayatına dair bildiği her şey gözleriyle gördükleri, kulaklarıyla duydukları, elleriyle dokunduklarından kısacası duyu organlarıyla algıladıklarından oluşur. Uzaydaki yıldızlar,

üzerinde yaşadığımız dünya, dünyayı dolduran milyarlarca insan, çevremizde gördüğümüz her bir canlı, evimiz, evimizin içindeki eşyalarımız, şu an üzerinde oturduğumuz koltuk, elimizde tuttuğumuz kitap ve daha milyonlarca detayla şimdiye kadar binlerce kez karşılaşmışızdır. Ancak insanların gözardı ettiği çok önemli bir gerçek vardır: Hiçbir insan, şimdiye kadar bu saydıklarımızın hiçbirinin aslını görmedi.

İnsanlar sadece çevrelerindeki her bir detayın beyinlerine ulaşan kopyalarını gördüler. Ancak hiçkimsenin görmediği "madde" denen bu varlığa inandılar. Oysa madde, insanların gördükleri hayallere taktıkları bir isimden başka birşey değildir. Hiçbir insanın bir maddenin aslının neye benzediğini bilmesi mümkün değildir; çünkü hiçbir maddenin aslı ile hiçbir zaman muhatap olmamıştır.

Var Olduğunu Farz Ettiğimiz Dış Dünyada, Mutlak Bir Karanlık ve Derin Bir Sessizlik Hakimdir

Dışarıda bir dünya olduğunu farz etsek de, bu dünya, aslında insanların gördüklerinin tamamen zıttı bir dünya olmalıdır. Çünkü kitabın başında da anlattığımız gibi, dışarıda ışık, renk ve ses gibi kavramlar mevcut değildir. Yani bir maddi dünyanın var olduğunu öne süren insanın, mutlak bir karanlığın ve mutlak bir sessizliğin hakim olduğu, ışığın ve renklerin hiçbir tonunun bulunmadığı, ürkütücü bir mekanın varlığını kabul etmesi gerekir. Bu durumu daha detaylı inceleyelim.

Görme olayının nasıl gerçekleştiğini anlatırken, hep dışarıdan gelen ışığın, gözümüzdeki hücreleri harekete geçirdiğini ve bu hareketlenmenin görüntünün oluşma-

sına neden olduğunu belirttik. Ancak, burada belirtilmesi gereken çok önemli bir nokta daha bulunmaktadır. Gerçekte, beynimizin dışında, bizim tanıdığımız anlamda ışık yoktur. Bizim bildiğimiz, tanıdığımız ışık, yine beynimizde oluşur. Dış dünyada, yani beynimizin dışında ışık olarak tanımladığımız şey, elektromanyetik dalgalar ve fotonlardır (fotonlar tanecik şeklindeki enerjidir). Bu elektromanyetik dalgalar veya fotonlar, retinayı uyardığında, bizim bildiğimiz "ışık" oluşur. Fizik kitaplarında ışığın bu özelliği şöyle ifade edilmektedir:

Işık kelimesi fiziksel veya objektif bir manada, elektromanyetik dalgalarla veya fotonlarla ilgili olarak kullanıldı. Aynı kelime psikolojik bir manada elektromanyetik dalgalar ve fotonlar, göz retinasına çarptığı vakit insanda uyanan hisle ilgili olarak da kullanılmaktadır. Işık kelimesinin hem objektif hem de subjektif kavramlarını birlikte ifade edelim: Işık, bir insan gözüne, retinanın uyarımından doğan görme etkileyiyle varlığını gösteren bir enerji şeklidir.⁷

Sonuç olarak, ışık gözümüze gelen bazı elektromanyetik dalgaların veya parçacıkların bizde oluşturduğu etki ile meydana gelmektedir. Yani dışarıda, beynimizdeki görüntüyü oluşturacak bir ışık da yoktur; mutlak bir karanlık hakimdir. Sadece bir enerji vardır. Ve bu enerji, gözümüze ulaştığında beynimizde ışıl ışıl, parlak, aydınlık bir dünya olarak algılanır.

Aynı şekilde beynimizin dışında var olduğu öne sürülen dünyada renk de yoktur. Dışarıda sadece farklı dalga boylarına sahip elektromanyetik dalgalar vardır. Gözümüze ulaşan, bu farklı dalga boylarındaki enerjidir. Yukarıda da belirtildiği gibi biz buna ışık deriz, ancak bu bizim

**DIŞ DÜNYANIN VAR OLDUĞUNU FARZ ETSEK BİLE, BU DÜNYADA
MUTLAK BİR SESSİZLİK VE KARANLIK HÜKÜM SÜRMEKTEDİR.
İZLEDİĞİNİZ HER GÖRÜNTÜ, DUYDUĞUNUZ HER SES YİNE
BEYNİNİZDE OLUŞAN BİRER HAYALDIR.**

bildiğimiz anlamda parlak, aydınlık bir ışık değildir, sadece bir enerjidir. Beynimiz, bu farklı dalga boylarına sahip enerjiyi yorumladığında biz bunları "renkler" olarak görürüz. Oysa eğer bir dış dünyanın var olduğunu kabul etsek bile söz konusu dünyada ne denizler mavi, ne çimenler yeşil, ne toprak kahverengi, ne de meyveler renklidir. Onlar, sadece beynimizde öyle algıladığımız için öyledirler. Bilinç ve beyin konusunda yazdığı kitapları ile tanınan Daniel C. Dennet, bu gerçeği şöyle özetler:

Dünyada renk yoktur; renk sadece bakanın gözünde ve beyninde oluşur. Nesnelere ışığın farklı dalga boylarını yansıtırlar, ancak bu ışık dalgalarının rengi yoktur.⁸

Bu bilgiler, ışık, karanlık, beyaz, yeşil, sarı, saydam gibi kavramların beyinde oluşan algıdan ibaret, tamamen göreceli tanımlar olduğunu göstermektedir. Gerçekte dış dünyada ne ışık, ne de renk vardır. Yorum tamamen bize aittir. Gözde oluşacak bir hata veya yapısal bir farklılık, gelen fotonları farklı elektrik sinyallerine dönüştürecek ve beyindeki görme merkezi aynı özellikte dahi olsa, göz tarafından işlenen sinyaller, aynı cismin çok farklı şekillerde algılanmasına neden olacaktır. Renk körleriyle normal görenlerin belli renkleri çok farklı algılamaları ve yorumlamaları bundandır.

Dolayısıyla beynimizin dışında renkler yoktur, ışık da yoktur. Sadece elektromanyetik dalgalar veya parçacıklar şeklinde hareket eden bir enerji vardır. Hem renkler hem de ışık sadece bizim beynimizdedir. Yani biz bir limonu sarı olduğu için sarı renkte görmeyiz. Bizim bir limonu sarı görmemizin nedeni, retinamıza çarpan enerjinin, beynimiz tarafından sarı olarak yorumlanmasıdır.

Beyne giden sinirler kesildiğinde beyinde hiçbir görüntü oluşmayacaktır. Bu durumda insanın, "dışarıda gördüğüm görüntülerin asılları var" demesinin hiçbir anlamı kalmayacaktır, çünkü bu asılları "varsalar bile" hiçbir zaman görmeyecektir.

Burada varmamız gereken sonuç şudur: Varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil beynimizdedir. Bizler hiçbir zaman algılarımızı aşıp, dışarıya ulaşamayacağımız için maddelerin ya da renklerin varlığını da bilemeyiz. Ünlü düşünür Berkeley de bu gerçeğe

şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

Kısaca, aynı şeyler, aynı zamanda bazıları için kırmızı, bazıları için sıcak başkaları için tam tersi olabiliyorsa, bu demektir ki biz yanılısamaların etkisindeyiz ve 'şeyler' ancak bizim zihnimizde vardır...⁹

Aynı durum sesler için de geçerlidir. Mutlak bir varlığı olduğunu varsaydığımız dış dünyada ışık ve renk gibi ses de yoktur. Kesin bir sessizlik hüküm sürmektedir. Çoğu insan, dış dünyada birtakım sesler olduğunu ve bizim de bu sesleri kulağımızla duyduğumuzu düşünür. Örneğin müzik setini sonuna kadar açan bir insan, müzik setinden çok yüksek bir ses çıktığını ve bu sesi işittiğini sanır. Oysa gerçekte dışarıda, yani insanın beyninin dışında hiç ses yoktur. Dünya tümüyle sessizdir.

Beynimizin dışındaki dünyada sadece titreşimler vardır. Bu titreşimler ise yalnızca kulaklarımız ve beynimiz tarafından sese dönüştürülür. Yani, işitecek bir kulak ve beyin olmadığı sürece, ses de yoktur. İnsanların var olduğunu iddia ettikleri maddesel dünya, tek bir insan sesinin, tek bir melodinin, tek bir rüzgar uğultusunun hatta tek bir yaprak hışırtısının dahi duyulamayacağı, insanın anlayış kapasitesinin ötesinde bir sessizliğin hüküm sürdüğü, kapkaranlık bir mekandır.

Asla Ulaşamadığımız "Madde"nin Varlığını Nasıl Kanıtlarız?

Aslı ile hiçbir zaman ve hiçbir şekilde muhatap olamadığımız ve olamayacağımız maddi dünyanın varlığını ispatlamamız da mümkün değildir. Kitabın başından beri anlattığımız gibi, böyle bir konuda öne sürülebilecek deliller yine beynimizde yaşadığımız bir hayalden öteye gi-

demez. Bir hayali delil olarak kullanmak ise ne derece mantıklıdır?

Elbette böyle bir şeyi savunmak son derece mantıksızdır. İsteyen insan, buraya kadar anlatılan tüm gerçeklere rağmen, kendi dışında son derece ürkütücü, kapkaranlık ve tamamen sessiz bir dünyanın varlığını iddia edebilir. Bunu düşünmekte elbette serbesttir. Ama insanın göz göre göre ispatı mümkün olmayan bir şeyin varlığı konusunda ısrar etmesi son derece mantıksızdır.

Öncelikle böyle bir iddiayı tüm yaşamı boyunca, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ne kadar çok taraftar toplarsa toplansın, ne kadar hararetle savunursa savunsun ispatlayamayacaktır. Ayrıca bu delilden yoksun iddianın geçerli olduğunu varsaysak da kendisi için değişen hiçbir şey olmayacaktır ve insan yine yalnızca hayalden ibaret olan bir dünyada yaşamını sürdürecektir, kafatasının içinden bir an olsun dışarı çıkamayacaktır.

Tüm bunlara rağmen "benim dışımda bir dünya var, madde var, ağaçlar, ovalar, evler, insanlar var" diyen ve tüm bu maddi dünyanın kendi gördüğüyle birebir aynı olduğunu söyleyerek kendini kandırmak isteyen insan bunda serbesttir. Çünkü bu bir inanç meselesidir ve kendi seçimidir.

Bir gün ölüm geldiğinde ve ahiret hayatı ile karşılaştığında, sandığı gibi bir dünyada yaşamadığını, dünyanın kendi zannettiğinden tamamen farklı olduğunu, tüm yaşamını kendini kandırarak geçirdiğini fark edecektir, ancak telafi etmek için geç kalmış olacaktır.

Allah bu insanlar için Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

**Onlar, dünya hayatından (yalnızca) dışta olanı bilirler. Ahiretten ise gafil olanlardır.
(Rum Suresi, 7)**

MADDENİN GERÇEĞİ NEDEN ÖNEMLİ BİR KONUDUR?

Maddenin Gerçeği, Tek Mutlak Varlığın

Allah Olduğunu Gösterir

Bu ilmin gösterdiği en önemli konulardan biri, tek mutlak varlığın Allah olduğu gerçeğidir. Materyalist felsefelerin etkisinde kalarak maddeyi mutlak varlık zanneden bazı insanlar, Allah'ın varlığını ve nerede olduğunu anlatırken, son derece sapkın ve cahilce bir üslup kullanırlar. Örneğin, "Allah nerede" sorusuna "Bana aklını göster, gösteremezsin. İşte Allah akıl gibi bir gerçektir, ama görünmez" diyerek cevap verirler. Bazıları ise, (Allah'ı tenzih ederiz) Allah'ı hayal olarak gösterir, Allah'ın varlığını radyo dalgalarına benzetir. Onların görüşüne göre, kendileri ve sahip oldukları herşey mutlak varlıklardır ve Allah'ın varlığı ise, bu maddesel varlıkları radyo dalgaları gibi sarmaktadır. **Oysa hayal olan kendileri ve sahip olduklarıdır. Tek mutlak varlık ise Allah'tır.** Allah'ın varlığı her yeri kuşatmıştır. İnsan ise hiçbir şekilde mutlak varlık olamayacağı için, her halikarda görüntüdür.

Bu gerçek bir ayette şöyle bildirilir:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nun-

dur. İzni olmaksızın O'nun katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindeki ve arkalarındaki bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Bu gerçeğin kavranmasıyla, şirk koşmadan, Allah'ı birleyerek iman tam anlamıyla oluşur. Çünkü Allah'tan başka tüm varlıkların gölge varlıklar olduklarını bilen bir insan, kesin bir imanla (hakkal yakın derecesinde) "yalnızca Allah vardır, O'ndan başka ilah (güç sahibi varlık) yoktur" der.

Allah'ı gözleriyle görmediği için Allah'ın varlığına inanmayanların maddeci iddiaları da, maddenin gerçek mahiyeti öğrenildiğinde tamamen yıkılır. Çünkü bu gerçeği öğrenen kişi, kendi varlığının bir hayal niteliğinde olduğunu anlar. Hayal olan bir varlığın ise, mutlak olan bir varlığı göremeyeceğini kavrar. Nitekim Kuran'da, insanların Allah'ı göremediği, ama Allah'ın onları gördüğü şöyle açıklanır:

Gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder... (Enam Suresi, 103)

Elbette ki biz insanlar Allah'ın varlığını gözlerimizle göremeyiz. Ama biliriz ki, Allah bizim içimizi, dışımızı, bakışlarımızı, düşüncelerimizi tam olarak kuşatmıştır. Bu nedenle Allah Kuran'da Kendisinin "**kulaklara ve gözlere malik olan**" (Yunus Suresi, 31) olduğunu bildirmektedir. Allah insanlara "sonsuz yakın" olduğunu,

"kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım..." ayeti ile de bildirir. (Bakara Suresi, 186) Bir başka ayette geçen, **"Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır"** ifadesi de yine aynı gerçeği haber verir. (İsra Suresi, 60)

Maddenin Gerçeğini Görenlerin Kaybolan Kibiri

Bu açık gerçeği fark eden bazı kimselerin -kendi ifadeleriyle- "keyifleri kaçmakta"dır. Fabrikalarının, evlerinin, arabalarının, mallarının, oğullarının, eşlerinin, yakınlarının, makamlarının beyinlerinde yaşadıkları görüntüler olduğunu anladıklarında, Allah karşısındaki acizlikleri ve güçsüzlükleri de açıkça ispat edilmiş olmaktadır. Hem kendileri, hem sahip oldukları şeyler hatta tüm evren bir hayal olmakta, kendileri de bir "hiç" olduklarını anlamaktadırlar. Geriye sadece "ben" dedikleri ruhları kalmaktadır. Bu ruhu da onlara veren Allah olduğu için, bu kişi önceden imansız dahi olsa Allah'a iman etmeye ve O'na teslim olmaya mecbur kalmaktadır.

İnsan, bu gerçekleri kavradığında, gurur, kibir, kendini beğenmişlik hislerinin yerini tevazu ve aczini çok iyi anlama hissi almaktadır. Böyle bir insana dünyanın bütün zenginliği, en önemli mevkisi de verilse bu insan şımarmayacak, kibirlenip zalimleşmeyecektir. Hiçbir zaman, Allah'ın kendisine gösterdiği görüntüleri izlediğini unutmayacak ve kendini hayallere kaptırmayacaktır. Bu olağanüstü gerçek, hırs, büyüklük, azametini yanı sıra, kin, nefret, öfke gibi olumsuz duyguları da kaldıracaktır. Herşeyin bir hayal olduğunu bilen insanlar, hayaller için birbirleri ile kıyasıya bir rekabet içinde olmayacak, bir-

birlerine bu yüzden düşmanlık ve kin beslemeyeceklerdir. Herkesin kendini sadece Allah'a teslim ettiği bir ortamda tevazu, teslimiyet, şefkat, hürmet, sevgi ve samimiyet oluşacaktır.

Bu nedenle insanların bu gerçeği anlamazlıktan gelmeleri, bu gerçeğe ürküp kaçmaları çok mantıksızdır. İmansız bir insanı bu gerçekler ürkütebilir. Çünkü bu gerçekleri kabul ettiğinde Allah'ın varlığını da kabul edecektir. Ancak imanlı insanların, maddenin, zihinde Allah'ın yaşattığı bir kopya görüntü olduğu, tek mutlak varlığın ise Allah olduğu gerçeğine büyük bir sevinç ve coşku ile sarılmaları gerekmektedir. İmanlı bir insanın, Allah'ın bu muhteşem sanatından korkup bunu anlamazlıktan gelmesi akılsızca bir tavır olur. Çünkü gerçek apa-

Sahip olduğu ünü ile kibirlenen, insanların kendisine gösterdiği ilgi ile şımaran bir insan, peşinden koşanların, kendisine ilgi gösterenlerin gerçekte beyininde oluşan görüntüler olduğunu öğrendiğinde bütün keyfi kaçar. Kibirinin hiçbir anlamı olmadığını görür.

çık ortada iken, akla getirmeyerek, düşünmeyerek, gölge görüntünün netliğine ve üç boyutlu oluşuna aldanmaya devam etmek anlamsızdır. Mümin, gerçeklerden korkmaz, gerçeğin güzelliğini ve derinliğini, Allah'ın kursesiz sanatının bu sistem içinde nasıl daha da mucizevi hale geldiğini düşünür.

Maddenin Gerçeğinin Bilinmesi

Materyalizmin Sonudur

Maddenin ruhumuza gösterilen bir algı olduğu ve zihnimiz dışında bir varlığının olup olmadığını bilemeyeceğimiz gerçeğinden en çok korku ve endişe duyanlar, elbette ki materyalist felsefenin bağlılarıdır. Bunun nedenini daha iyi görmek için materyalizmin genel bir tanımına bakmak yeterli olacaktır. Örneğin materyalistlerin kendi kaynaklarında materyalizm şöyle tarif edilir:

Materyalizm, dünyanın ezeli ve ebediliğini (öncesiz ve sonrasızlığını), Tanrı tarafından yaratılmış olmadığını ve de zaman ve mekanda sonsuzluğunu kabul eder.¹⁰

Bu kısa tanımda da görüldüğü gibi, materyalist felsefe maddeyi tek mutlak varlık olarak kabul eder ve madde dışında hiçbir varlığı veya kavramı kabul etmez. Örneğin maddeci felsefe ruhun varlığını kabul etmez, insan bilincini beynin faaliyetlerinin bir ürünü olarak görür. Bu kitap boyunca anlatılanların en önemli ve tarihi yönü ise, materyalist felsefeyi tamamen geçersiz kılmasıdır. Çünkü bugün artık açıkça bilinmektedir ki, madde dediğimiz şeyler zihnimizde algılanmaktadır. Ve bu algıların zihnimiz dışında maddesel karşılıkları olduğunu bilimsel ola-

rak göstermemiz imkansızdır. Çünkü zihnimizin dışına çıkıp madde dediğimiz şeyin aslı ile muhatap olmamız mümkün değildir. İki cümle ile özetlenen bu gerçeği kabul ettikten sonra, artık ortada ne madde, ne maddecilik, yani materyalizm kalmamaktadır. Algılarımızın, zihnimizin dışında maddesel karşılıkları olduğunu farz etsek bile, bu maddelere hiçbir zaman ulaşamayacağımıza göre, hiçbir zaman görmeyeceğimiz, üstelik varlıkları bile şüpheli olan maddeler üzerine felsefe yapmanın, bunlar üzerine bir hayat görüşü bina etmenin mantıksızlığı ve gereksizliği de açıkça ortadadır.

İşte materyalist felsefenin bağlularının, maddenin arındaki bu önemli sırrın açıklanmasından son derece rahatsız olmalarının, bu sır çok açık olmasına rağmen onu anlamazlıktan gelmelerinin temel nedeni, bu konunun felsefelerinin sonunu getirdiğini anlamalarıdır. Tarih boyunca tüm materyalistler maddenin gerçeğinin açıklanmasından, hatta materyalizm taraftarlarının bu gerçeği anlatan kitapları okumalarından büyük rahatsızlık duymuşlar ve bunu dile getirmişlerdir. Örneğin Rusya'daki kanlı komünist devrimin liderlerinden biri olan Vladimir I. Lenin, neredeyse bir asır önce yazdığı *Materyalizm ve Ampiryokritisizm* isimli kitabında taraftarlarını bu gerçeğe karşı şöyle uarmaktadır:

Duyularımızla algıladığımız nesnel gerçekliği bir kere yadsıdın mı, kuşkuculuğa (agnostisizm) ve öznelciliğe (subjektivizme) kayacağından, fideizme (dini inanca) karşı kullanacağın tüm silahları yitirirsin; bu da fideizmin istediği şeydir. **Parmağını kaptırdın mı, önce kolun sonra tüm benliğin gider.** Duyuları nesnel dünyanın bir görüntüsü olarak değil de, özel

Lenin, Mao ve Stalin gibi komünist liderlerin peşinden gidenler, onları güçlü önderler olarak görenler, nutuklarını büyük bir dikkat ve coşku ile dinleyenler, bu insanların kendilerine ait güçleri olan varlıklar olduğunu zannederler. Oysa her biri beyinlerinde oluşan hayali varlıklardır.

bir öge olarak aldığında, diğer bir deyişle materyalizmden ödün verdiğinde, benliğini fideizme kaptırır-sın. Sonra duyular hiç kimsenin duyuları olur, us hiç kimsenin usu, ruh hiç kimsenin ruhu, istenç hiç kimsenin istenci olur.¹¹

Bu satırlar, Lenin'in büyük bir korkuyla fark ettiği ve hem kendi kafasından hem de "yoldaş"larının kafalarından silmek istediği gerçeğin, materyalistleri ne kadar tedirgin ettiğini göstermektedir. Ancak günümüz materyalistleri Lenin'den daha da büyük bir tedirginlik içindedirler, çünkü bu gerçek bundan 100 yıl öncesine göre çok daha açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konmakta-

dır. Geçmişte bir felsefe veya bir yorum olarak düşünülen bu konu, tüm dünya tarihinde ilk kez bu kadar karşı konulamaz bir biçimde ve bilimsel bulgulara dayanılarak anlatılmaktadır. Bilim yazarı Lincoln Barnett, bu konunun sadece "sezilmesinin" bile materyalist bilim adamlarını korku ve endişeye sürüklediğini şöyle belirtmektedir:

Filozoflar tüm nesnel gerçekleri algıların bir gölge dünyası haline getirirken, bilim adamları insan duyularının sınırlarını **korku ve endişe ile sezdiler.**¹²

Tüm dünyada, bu konu ile karşı karşıya gelen her materyalistte bu "korku ve endişe" çok güçlü olarak görülmektedir. Aslında bu, Allah'ın Kuran'da inananlara bildirdiği bir vaadinin de tecellisidir. Hakkın ortaya çıktığı yerde batıl olan fikirler yok olmaya mahkumdur. Allah bu gerçeği ayetlerde şöyle müjdelemektedir:

De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsra Suresi, 81)

Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size. (Enbiya Suresi, 18)

SONUÇ: GERÇEKLERDEN KAÇILMAZ

Materyalist felsefenin savunucuları, maddeyi kendilerine sözde delil alarak, kendilerini yoktan var eden, bir hiç iken kendilerine can veren, içinde yaşayabilecekleri bir evren yaratan Allah'a başkaldırmışlardır. "Madde var ise, Allah bu maddenin neresinde olabilir?" gibi yüzeysel ve anlayışsız mantıklarla Allah'ın varlığını inkar eden ve insanların da inkar etmeleri için çaba harcayan bu kişiler, günümüzde en büyük dayanaklarının yıkıldığına şahit olmaktadır. Çünkü bu kitap boyunca anlatılan gerçek, felsefelerini temelden yıkıp atmakta, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamaktadır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarlarını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmektedir.

Yakın bir geçmişe kadar materyalizmi en geçerli dünya görüşü olarak kabul edenler, bugün büyük bir hayret ve şaşkınlıkla dünya hayatının ve maddenin gerçek yönünü öğrenmektedirler. İşte bu, Allah'ın inkarcılara kurduğu muhteşem bir tuzaktır. İnkarcılar nasıl tarih boyunca sadece Allah'ı inkar etmek için maddeyi ilah edinerek dine karşı tuzak kurduklarını sandıysa, Allah karşılığında onların ilahlarını ellerinden alacak bir düzen yaratmış ve onların tuzaklarını başlarına geçirmiştir. Allah, tarih boyunca inkarcıların tuzaklarına verdiği bu

karşılığı şöyle bildirir:

... Onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların hayırlısıdır. (Enfal Suresi, 30)

Allah, insanlara maddenin aslı ile muhatap oldukları hissini vererek, materyalistleri tuzağa düşürmüş ve onları, tarihte benzeri görülmemiş şekilde küçültmüştür. Mallarını, mülklerini, mevkilerini, ünvanlarını, içinde buldukları toplumu, tüm dünyayı ve aslında birer hayalden ibaret olan herşeyi mutlak varlık sanmışlar, üstelik bunlara güvenerek Allah'a karşı büyüklenmişlerdir. Böbürlenerek Allah'a isyan etmiş ve inkarda ileri gitmişlerdir. Ama öyle bir anlayış eksikliği içine düşmüşlerdir ki, Allah'ın kendilerini çepeçevre sarıp kuşattığını hiç düşünmemişlerdir. Allah, inkarcıların anlayışsızlıkları sonucunda düşecekleri durumu Kuran'da şöyle haber vermektedir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. (Tur Suresi, 42)

Materyalistler, tarihin en büyük yenilgisine adım adım yaklaşırken, bunun farkına da varamamışlardır. Örneğin tüm görüntülerin beyinde algılandığını keşfederken, bunun kendi inançlarını temelinden çökerteceğini hesaplayamamışlardır. Materyalist bir bilim adamı, yaptığı araştırmalar sonucunda, tüm gördüğü şeylerin gerçekte sandığı gibi madde olmadığını, aksine beyinde meydana gelen bir görüntü olduğunu ispatlayarak, materyalist inancına kendi elleriyle darbe vurmuştur. Böylece bugün anlaşılmıştır ki, maddenin aslına hiçbir zaman

ulaşamayız. Zihnimiz dışında madde var mıdır yok mudur, bilemeyiz. Dolayısıyla hiçbir zaman hiç kimsenin göremeyeceği bir şeyin felsefesini yapmak da son derece mantıksızdır. **Farz edelim ki madde var, yine değişen bir şey yoktur: Madde ile asla muhatap olmadığımızı ve olamayacağımıza göre maddecilik de olamaz.**

21. yüzyıl, bu gerçeğin tüm insanlar arasında yayılacağı, materyalizmin ise yeryüzünden silineceği tarihi bir dönüm noktasıdır. Bu gerçeği görebilen insanların, geçmişte neye inandıkları, neyi niçin savundukları hiç önemli değildir. Önemli olan, gerçeği gördükten sonra, buna direnmemek, ölümlerle birlikte zaten apaçık anlaşılacak olan bu gerçeği geç olmadan anlamaktır. Unutmamak gerekir ki, gerçeklerden kaçılmaz.

*Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)*

NOTLAR

1- Rita Carter, *Mapping The Mind*, University of California Press, London, 1999, s. 107

2- R. L. Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s. 9

3- R. L. Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s. 9

4- Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, *Holografik Evren 1*, Çev. Ali Çakıroğlu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul 1996, s.37

5- "Treaties Concerning the Principles of Human Knowledge", 1710, Works of George Berkeley, Vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871

6- Bertrand Russell, *Rölativitenin Alfabeti*, Onur Yayınları, 1974, s.161-162

7- M. Ali Yaz, Sait Aksoy, *Fizik 3*, Sürat Yayınları, İstanbul, 1997, s. 3

8- Daniel C Dennett, Brainchildren, *Essays on Designing Minds*, s. 142

9- George Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri*, Sosyal Yayınları, Çev: Enver Aytekin, İstanbul: 1976, s.40

10- *Materyalist Felsefe Sözlüğü*, İstanbul, Sosyal Yayınlar, 4. Baskı, s. 326

11- Rennan Pekünlü "Aldatmacanın Evrimsizliği", *Bilim ve Ütopya*, Aralık 1998

12- Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlık Yayınları, 1980, s. 17-18

